

หนึ่ง

เบื้องหน้าปากเหวอันลึกสุดประมาณคือทิวเขาสลัมซับซ้อน แสงสุริยัน
แทงผ่านพยับหมอก บังเกิดเป็นทัศนียภาพอันงดงาม เงียบสงัด และอันตราย
สถานที่ราวกับเลื้อยซุ่มพยับหมอกแห่งนี้ เป็นจุดสำคัญซึ่งผู้จะเดินทางเข้าเมือง
ต้องสัญจรผ่าน ทว่ามันกลับดูเปลี่ยวร้าง เพราะเล่าลือว่ามีปีศาจร้ายออก
อาละวาดจนไม่มีผู้ใดกล้าผ่าน แต่บัดนี้กลับมีขบวนเจ้าสาวขบวนหนึ่งมาหยุด
พักอย่างไม่เกรง

เจ้าสาวในเกี้ยวมงคลถูกล้อมอารักขาไปด้วยกลุ่มชาวยุทธ์จากพรรค
เมฆาคล้อย ด้านนอกคือบรรดาลูกหาบซึ่งนั่งจับกลุ่มกันมองสำรวจโดยรอบ
ด้วยอาการหวาดระแวง แม้นยามนี้ตะวันแขวนสูง ทว่าอาการกลับตึงเครียด
จับพลันนั้นมีเสียงดังเกิดขึ้น ทำให้นักแตกฮือจากยอได้ ผู้คนต่างผุดลุกขึ้น
ระวังระไวพร้อมหยิบจับอาวุธใกล้มือ พวกเขากลับจนเหวี่ยงแตกเย็นเยียบ

“ขอภัย แคะทำกาบน้ำหลุดมือเท่านั้น” เสียงอ่อยของลูกหาบผู้ถูก
เรียกขานว่าเสือน้อยดังขึ้นเหมือนเสียงยุง ผู้คนพากันถอนหายใจโล่งอกแล้ว
กลับไปประจำที่ตน ส่วนเจ้าเสือน้อยตัวต้นเรื่องถูกฟ้าใหญ่ซาตบศีรษะไปหนึ่งที
“เจ้าเสือน้อยต่ำช้านี้ ไยจึงต้องมาทำให้ตกอกตกใจที่นี้ด้วย” ฟ้าใหญ่ซา

กระซิบกระซาบเสียงจิ๋ว แล้วเดินกลับไปนั่งรวมกลุ่มกับลูกหาบโดยมีเสื้อน้อยเดินคลำศีรษะบ่อยๆ ตามหลังอย่างไม่มีปากเสียง

“คุณหนูไหนก็กระไร ที่อื่นมีมากมาย ไฉนมาเลือกที่นี่” อาลีอกระซิบกล่าว มันเป็นลูกหาบมานานหลายปี เผชิญอันตรายมาหลายครั้ง ผ่านดวงใจมากี่มาก แต่ไม่เคยประสบหัดถึงเคียดเท่าครั้งนี้เลย “ว่ากันว่าปีศาจตนนั้นวันดีคืนดีก็ออกมาหลอกหลอนผู้คน บ้างก็เข่นฆ่าอย่างทารุณ บ้างก็จับตัวคนหายสาบสูญไป ฟังสาธิตวันแจ้ก็เคยออกอาละวาด นักพรตหมอสื่อชื่อดังมาปราบก็พ่ายแพ้แทบหาชีวิตไม่ ความร้ายกาจของมันทำให้คนเดินทางต้องเลี่ยงไปใช้เส้นทางทุรกันดารมากกว่าผ่านมาเผชิญอันตรายในทางสายนี้”

“นางคงมีความฝันแสนหวานจะมาดูทิวทัศน์งามตระการแห่งนี้กระมัง” พี่ใหญ่ชากกล่าว ทุกคนหันไปมองทัศนียภาพเบื้องหน้าที่ตั้งตามคักดีลสิทธิ์ประหนึ่งกำลังเกิดโองการสวรรค์ขึ้นต่อหน้า แล้วต่างก็พยักหน้าเข้าใจ

“แล้วไปเถิด ที่ควรสนใจคือเมื่อไรคุณหนูไหนจึงจะเร่งออกจากที่นี่เสียที่อยู่นานแล้วใจคอขำไม่ดีเอาเสียเลย”

“เกรงว่าปีศาจจะโผล่มา” พี่ใหญ่ชากกระซิบกระซาบ

“ปีศาจมีจริงด้วยหรือ”

เสียงแหบพร่าและเงามีดทะมึนที่ชะโงกเงื้อมเข้ามาทำให้ดวงตาทุกคู่ตัวตมอง ครันเห็นร่างชะมุกชะมอมผมแผ่รุ่งรังกับเสื้อผ้าสกปรกขาดรุ่งรังยีนึงจันราวกับไรชีวิต ต่างก็พากันร้องโหวกเหวก แล้วล้มลุกคลุกคลานหนีด้วยความแตกตื่น เหล่าชาวยุทธ์ผู้คุ้มกันโหวตตัวชกดาบขึ้นตรงเข้าหมายฆ่าฟันทันที

“ช้าก่อน!” ร่างชะมุกชะมอมลนลานย่างเท้าหลบคมดาบที่ฟันเข้าหาราวพายุฝน ปากก็ร้องลละลัลล “พี่ชายอย่าเลือดร้อน! ข้าไม่ได้มาร้าย”

เหล่าชาวยุทธ์เลือดร้อน แม้จะได้ยินแต่ก็ไม่หยุดยิงดาบและกระบวณกำลังตั้งหน้าตั้งตาฆ่าฟันหมายเด็ดหัวให้จงได้ เสียแต่ความปราดเปรียวของร่างนั้นเร็วเกินกว่าดาบ จนทำให้ทุกคนเชื่ออย่างจริงจังกำลังประมือกับปีศาจแน่แท้

จิตสังหารจึงตลบคลั่งหนานักยิ่งขึ้น พร้อมกับความอดทนของบางคน
ลดต่ำลง

“พูดไม่รู้เรื่องรี หากพวกเจ้าไม่หยุดมือ ข้าจะไม่เกรงใจอีกแล้ว!”

สิ้นคำ ดาบก็ตัดตัดปอยผมสกรปรากลุ่มหนึ่งจนขาดร่วง ความอดทน
จึงขาดผิงทันที ร่างชะมุกชะมอมตวาดเสียงดังปานอสูรบิดาทำให้ทุกการ
เคลื่อนไหวชะงักกันไป ก่อนพลั้งซุ่มหนึ่งจะระเบิดออก อัดเหล่าชาวยุทธ์
ที่เข้ากลุ่มรุมจนกระเด็นกระดอนลงไปในนรกมอก ใบหน้าบิดเบี้ยว

“มารตามันเถอะ ไอ้พวกลูกเต่าลูกตะพาบ บิดาพูดกับพวกเจ้าดีๆ
แล้วว่าไม่ได้มาร้าย ไยจึงคิดเช่นนั้นอีก”

เสียงตวาดหัวเสียนั้นพานำเอาคนฟังสะดุ้งโหยง มืออันกอปรไปด้วย
เล็บยาวดำสกรปรกพยายามรวบผมรุงรังของตนไปข้างหลัง เปิดเผยใบหน้า
ให้ทุกคนได้ทราบว่าผู้ที่อัดเหล่าชาวยุทธ์ลงไปหมอบสิ้นฤทธิ์ ผู้ที่แข่งชกดำหอ
อย่างดุเดือดและยกตนเป็นบิดาคณเมื่อกู่นั้น...เป็นสตรีนางหนึ่ง

ดวงหน้านั้นแม้จะสกรปรกมอมแมมอยู่มาก แต่ก็ยังมองออกว่าเป็นสตรี
เมื่อนางเห็นว่าไม่มีใครลุกขึ้นมาทำร้ายตนอีก จึงทำสะเอว สูดลมหายใจ
ระงับโทสะ กวาดตามองไปรอบๆ อย่างประหม่น ครั้นพบว่าบรรดาลูกหาบ
พากันไปกระจุกอยู่ข้างเกี้ยวแดง ในมือถือกระบวยถ้วยชามในท่าทางเตรียมสู้
นางยังนึกขบขันจนหัวเราะออกมา

“พี่ชายทุกท่าน วางของพวกนั้นลงเถิด ข้ามาขอความช่วยเหลือเท่านั้น”
นางกล่าวพลางกลัวหัวเราะและไม่ขยับตัวเพื่อเห็นแก่ท่าทางขลาดเขลาของ
พวกเขา “ทุกท่านเห็นสภาพของข้าแล้ว หากไม่ได้รับความเมตตาคงไม่อาจไป
ทำธุระได้อย่างที่ตั้งใจ”

“แม่นมมหญู” ขณะที่ทุกคนกำลังระล่ำระสาย เสียงอ่อนหวานแผ่วนึ้ม
ก็ดังขึ้นจากด้านในเกี้ยวแดง เรียกให้หญิงชราแต่งกายจัดจ้านซึ่งประจำอยู่
ข้างเกี้ยวด้วยท่าทางปานแม่ไก่ขยับเข้ารับคำสั่ง “ไปถามนางว่าต้องการสิ่งใด
บ้าง แล้วจงมอบให้แก่นางไป”

“แต่ว่าคุณหนูเจ้าขา...” แม่หนุ่มหยูทำท่าจะคัดค้าน

“ให้นางไปเถิด ข้าจะได้ทำบุญทำทานแก่ผู้ลำบากให้เป็นมงคลชีวิต” เสียงหนุ่มหวานนั้นกล่าวตัดบท แม่หนุ่มหยูรับคำด้วยท่าทางไม่ยินยอมเท่าไรนัก

“ขอบคุณคุณหนูที่เมตตา ข้าขอถามอีกข้อ ไม่ทราบว่าเดินทางเข้าเมืองที่ใกล้ที่สุดจะต้องใช้ทางสายใด”

“เราก็จะเดินทางเข้าเมือง ไม่รู้เจ้าร่วมเดินทางไปด้วยกัน”

“คุณหนู! บ่าวไม่เห็นด้วย” แม่หนุ่มหยูค้านเสียงหลง

“ได้คนมีฝีมือมาร่วมขบวน มีอันได้นำหัวง” คุณหนูโผนกล่าวอย่างอ่อนหวาน แม่หนุ่มหยูซึ่งมีน้ำหนักริใจอยู่มากจึงเสียเวลาอธิบายอย่างใจเย็น

“มันอาจเป็นนางนกต่อให้ใจ”

“ตัววรยุทธเช่นนั้น ไม่คิดหรือว่าหากนางจะปล้นก็คงปล้นไปแล้ว” เสียงอ่อนน้อมเจือกระแสดลุ่มใจ “ท่านช่วยข้าสงเคราะห์มันเถิด และส่งใครไปแจ้งทางพรรคเมฆาคล้อยล่งหน้าด้วยว่าเราใกล้จะถึงเมืองแล้ว”

“เจ้าคะคุณหนู” แม่หนุ่มหยูมีสีหน้าขัดเคืองอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะระงับอารมณ์ยอมรับคำสั่ง แล้วหันมาทำตาขวางใส่ร่างชะมุกชะมอมด้วยความไม่เป็นมิตร

“เช่นนั้นคงสะดวก ข้าจะอารักขาคุณหนูตลอดทางจนถึงเมืองข้างหน้าเพื่อเป็นการตอบแทน” ผู้พูดยิ้มกว้างจนเห็นฟันขาวตัดกับใบหน้าอมเมม “ข้าเสียมารยาทที่มีได้ชานชื่อก่อน เรียกข้าว่าอาลู่เถอะ”

“เรียกข้าว่าคุณหนูโผน ก่อนที่จะเดินทางร่วมไปกับข้า เจ้าต้องตอบคำถามก่อนว่าเจ้ามาจากไหน”

“ตอบคุณหนู ข้าไม่รู้ตัวเองมาจากไหน”

“เจ้าคิดว่าคุณหนูของเราจะให้เจ้ามาล้อเล่นได้หรือ นางตัวดี!” แม่หนุ่มหยูตวาดเสียงเซียว ถลึงตาราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ

“ฟังนางก่อนเถิด บางทีนางอาจมีเหตุผล” คุณหนูโผนปรามเสียงอ่อน “เจ้าบอกมา ที่ว่าไม่รู้ตัวเองมาจากไหน หมายความว่าอย่างไร”

ผู้ถูกถามได้ยืนเช่นนั้นนิ่งอึ้งอยู่ชั่วครู่ ส่องผลให้ใบหน้าดำชะมุกชะมอม

ยิ่งเ็นเป็นบันดูเรศกว่าเดิม “ไม่ปิดบังคุณหนู ความจริงแล้วข้านะแหละ”
สูญเสียความทรงจำนะ”

ขบวนเจ้าสาวออกเดินทางแล้ว สีหน้าของเหล่าชาวยุทธ์ผู้เสียทำให้
แก๊สตรวิปลาสผู้หนึ่งลั่นหึ่งซังเคียดแค้น พ้นขบกันประหนึ่งกินเลือดกินเนื้อ
คน มองดูแล้วสะท้อนขวัญเหล่าลูกหาบยิ่งนัก อาลู่กลับไม่แยแสสนใจและ
เดินเคียงเคียงเจ้าสาวอย่างร่าเริง ดูไปคล้ายการยั่วโมโหคนประการหนึ่ง

ดวงตาสินีลกวาดมองไปโดยรอบ ดวงหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพราดังตฤณน้อย
แลดูสดชื่น พวงแก้มยังเป็นสีระเรื่องามอ่อนหวาน ริมฝีปากสีชมพูเป็น
รอยยิ้มรื่นรมย์ ชัดตาแม่นมหญ่ซึ่งเหลือบมองอยู่อีกฝั่งหนึ่งของเกี้ยว นาง
จึงแสวงทำเป็นเดินเลียนแบบท่าทางหญิงชรา ยกย้ายเอวอรรชรไปตามตามจังหวะ
ก้าวเดิน พร้อมทำสีหน้าจ้องมองคนจากปลายจมูก หญิงชราจึงสละบัดหน้า
หนีด้วยความซุนเคือง

อาลู่ลอบหัวเราะขบขันในใจ ตลอดหลายเดือนที่ผ่านมานับแต่รู้สึกตัว
ขึ้นพร้อมความทรงจำอันว่างเปล่า นางก็ถูกเหล่าชาวผู้หนึ่งกลั่นแกล้งตลอด
โดยไม่มีสิทธิ์ตอบโต้ ครานี้จึงคล้ายการกลั่นแกล้งเพื่อปลดปล่อยความอัดอั้น
ส่วนหนึ่ง แต่เห็นแก่ที่หญิงชราผู้นี้ไปรื้อเอาชุดบ่าวหญิงมาให้ ทั้งยังปล่อยให้
นางได้อาบน้ำสระผมจนสะอาด นางจะไม่ยั่วเหย้าท่านไปมากกว่านี้

“อาลู่ เรื่องของเจ้าแท้จริงเป็นอย่างไร” เสียงอ่อนหวานจากด้านในเกี้ยว
ไถ่ถาม

“เรียนคุณหนู ข้าไม่ทราบมาก่อนหน้านี้นี้ตัวเองเป็นใครมาจากไหน
เพียงแต่พอตื่นมาก็สูญเสียความทรงจำไปหมดสิ้นแล้ว มีเหล่าชาวผู้หนึ่ง
เก็บข้ามา อันที่จริงไม่อาจเรียกว่าเก็บได้เต็มปาก เรียกว่าชิงตัวข้ามาในขณะที่
ท่านสตรวิปลาส พอสติคืนมาแล้วกลับจำไม่ได้ว่าชิงตัวข้ามาจากที่ไหน ข้าเลย
ติดแหง็กอยู่กับเขา”

“เขาคือ...”

“เกรงว่าเผ่าซราคนนั้นจะเป็นปีศาจที่คนแถวนี้ล่าลือกัน” อาลุ่มบอก แล้วกระแอมด้วยความลำบากใจ “ท่านผีเข้าผีออกอยู่สักหน่อย ยามสดีดี ก็เป็นผู้ที่ขึ้นขอบกลั่นเกลี้ยงทรمانคนไม่หยุดหย่อน ยามสดีวิปลาสขึ้นมา ก็ไล่เช่นหมาไม่ว่างเว้น”

“แล้วเจ้าเอาชีวิตรอดมาได้อย่างไร” คุณหนูโหลถามด้วยน้ำเสียงแสดงความอยากรู้อยากเห็น

“ต้องเล่าย้อนไปครั้งที่ข้าตื่นขึ้นมาโดยไร้ความทรงจำแล้วพบเผ่าซรา คนนั้นเป็นคนแรก ตัวข้านี้ถูกขู่เชิญจะฆ่าหากไม่รับกราบทานเป็นอาจารย์ เพื่อเอาชีวิตรอดข้าจึงจำต้องขอชีวิตระคำนบท่าน เด็กๆ นับเป็นศิษย์ของ อาจารย์ท่านเสียแล้ว” อาลุ่มหยุดเล่าไปอีตี่ใจหนึ่งคล้ายลั้งเล “หลังจากนั้น อาจารย์ก็สั่งสอนข้าหลายกระบวนการ ส่วนใหญ่ข้าเอาออกมาใช้เพื่อรับมือกับ อาการวิปลาสของท่าน บางคราเป็นท่านอดข้าจนต้องหนีไปซ่อนตัว บางครา เป็นข้าอดท่านจนสลบ ดังนั้นน่าจะเป็นเหตุให้ในระยะนี้ ปีศาจ ออกอาละวาด น้อยลง”

“ต่อจากนั้นเล่า”

“ต่อจากนั้นข้าก็ร่ำเรียนกับอาจารย์ รับการเคี่ยวกรำไปด้วยร้องรำไปด้วย จนกระทั่งสำเร็จวิชาจึงได้รับมอบหมายให้มาทำงานชิ้นหนึ่ง ส่วนท่านก็ ระเบิดปากถ้ำขังตัวเองไว้ด้านในจนกว่าข้าจะกลับไปหา”

“ขอถาม อาจารย์ของเจ้ามอบหมายให้ทำงานอะไร”

“ขออภัย ข้าตอบไม่ได้”

“อย่ากังวล ข้าเพียงไม่แน่ใจว่าเจ้าจะทำธุระให้ท่านสำเร็จได้ ในเมื่อ สูญเสียความทรงจำไป บ้านเมืองเป็นอย่างไรไหนเลยจะทำได้” คุณหนูโหลก็แวว ชีแจง

“ขอบคุณคุณหนูที่ใส่ใจ ข้าจะตั้งต้นในเมืองแล้วคลำหาทางไป” อาลุ่มตอบ กลอกตาครุ่นคิดชั่วครู่ก่อนตัดสินใจถาม “ขอให้คุณหนูเมตตา เล่าเรื่องที่จำเป็น ให้ข้ารู้สักหน่อยได้หรือไม่”

“เจ้าอย่ารู้เรื่องใดเล่า”

“ข้าอยากรู้เรื่องราวในยุทธภพสักหน่อย” อาลู่กล่าวแล้วพลันชะงักกึกขึ้นได้ “ข้าที่บ้านนอกเสียจริง อาจารย์ได้สอนมาบ้างว่าสตรีในโลกภายนอกนี้อยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือน ประตูปะตูใหญ่ไม่ออก ประตูนอกไม่ย่าง เกรงว่าจะถามคำถามที่คุณหนูตอบไม่ได้เสียแล้ว”

“ข้าพอจะรู้เรื่องอยู่บ้าง” คุณหนูโผนหัวเราะเบาๆ “ยุทธภพแบ่งเป็นสองฝ่ายชัดเจนคือ ฝ่ายธรรมะกับฝ่ายมาร ฝ่ายธรรมะมีประมุขแห่งพรรคอิงฟ้าเป็นผู้นำ ส่วนฝ่ายมารคือประมุขเหียนแห่งพรรคหยกสวรรค์”

“แต่ก็ๆ ขอภัย ข้าระคายคอขึ้นมาฉับพลัน เชิญคุณหนูเล่าต่อเถิด” อาลู่กระแอมกระไออยู่พักหนึ่ง ก่อนจะกลอกตาขึ้นฟ้าด้วยสีหน้าราวกับเห็นมันกำลังถล่มลงตรงหน้า

“เมื่อไม่นานมานี้ประมุขเหียนแห่งพรรคมารพร้อมผู้ติดตามหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยระหว่างเดินทางมาเจรจาสงบศึกกับประมุขแห่ง ทำให้พรรคมารเดือดดาลเป็นอันมาก เงินฮั่วคนสนิทของประมุขเหียนบัญชาการมารทั้งหลายออกอาละวาดสร้างความเดือดร้อนไปทั่ว เกรงว่าอีกไม่กี่เดือนข้างหน้าสงครามที่แท้จริงคงเกิดขึ้น ถึงเวลานั้นย่อมมีคนตายมากกว่านี้”

“เช่นนั้นที่ทำการพรรคใหญ่ทั้งสองพรรคอยู่ที่ใด”

“ที่ทำการพรรคอิงฟ้าตั้งในทิศบูรพา พรรคหยกสวรรค์ตั้งในทิศประจิม”

อาลู่อัปปากจะไถ่ถามอีกหลายคำ ทว่าหูพลันได้ยินเสียงผิดปกติจึงสอดสายสายตาไปรอบๆ ด้วยความระแวงระวัง ทันได้เห็นธนูดอกหนึ่งพุ่งเข้าหาเกี้ยวเจ้าสาว นางใช้มือปิดอกอย่างแม่นยำ เป็นเหตุให้ทุกคนในโหลตัวเข้าอารักขาเกี้ยวเจ้าสาวในทันใด ขณะนั้นเกิดเสียงโห่ร้องฮึกเหิมพร้อมกับโจรป่าหลายคนควงดาบถือกระบี่เข้ามาด้วยท่าทางกระเหี้ยนกระหือรือบรรดาลูกหาบหิงของแล้วเข้าไปจับกลุ่มกันในวงล้อมอารักขาของชาวยุทธ์ เป็นอันว่าปลอดภัยพอสมควร

“คุณหนูโผน อย่าชะงักที่หน้าต่าง นั่งตัวตรงนิ่งๆ ห้ามเอนอิงพิงผนัง

ฝั่งใด” อาลู่ร้องบอกฝ่าเสียงต่อสู้ที่คำรนอยู่รอบด้าน เหลือบมองแม่น้ำมเหย พบว่ามีชาวยุทธ์คนหนึ่งอารักขาอยู่ก็เบาใจ

โจรป่ายังคงผลัดกันเข้ามาเรื่อยๆ ดูท่าไม่คล้ายเป็นการโจมตีโดยบังเอิญ ชาวยุทธ์บางคนพลาดท่าตกตายอย่างน่าเวทนา โจรป่าบางคนตายตามด้วยสภาพน่าอดสู อาลู่ไม่ต้องการเอาวิชาที่ร่ำเรียนมาออกใช้ง่าย ๆ จึงได้แต่รีรอคอยระวังปกป้องอาวุธลับซึ่งซัดเข้าใส่เกี่ยวเจ้าสาว จนกระทั่งพบว่าตั้งรับอย่างตั้งมือเกินไป ถึงได้หักใจใช้พลังดัชนีไร้ลักษณะแหวกอากาศอย่างรวดเร็ว และรุนแรงราวกับธนูหนึ่งดอกไปยังที่ซ่อนของผู้ซัดอาวุธลับ บังเกิดผลให้คนร่วงหล่นตายโดยไม่มีโอกาสได้ต่อสู้ซัดขึ้น

อาลู่ใจลั่นจนสะท้านไปทั้งกาย นี่เป็นครั้งแรกที่นางลงมือสังหารคน จึงอดจะแตกตื่นและชะล่าตกลัวไม่ได้ แม้ว่าเมื่อแรกจะเรียนกับอาจารย์จนทราบถึงจิตสังหารของวิชา ก็ทราบดีว่าสักวันจะต้องได้เอาชีวิตคนเป็นแน่ แต่ไม่คาดว่าจะเป็นได้ใช้ทั้งที่เพิ่งผ่านไปไม่กี่ชั่วยามนับจากเหาะขึ้นจากกันเหว ยิ่งพิจารณาถึงความมั่งร้ายของเหล่าโจรป่าแล้ว ยิ่งคิดว่าคงไม่ปล่อยคนหนีพ้นได้ง่ายๆ นางได้แต่นับเวลาถอยหลังเตรียมสังหารคนอีกมากเพื่อแทนคุณผู้ที่ให้ความอนุเคราะห์ตน

เวลาแห่งการนองเลือดมาถึงพร้อมกับโจรป่าคนหนึ่งแหวกวงล้อมเข้ามาดาบเล่มใหญ่ซึ่งเงื้อง่าเข้าใส่ไม่ทำให้อาลู่ตกใจแต่ประการใด นางทำเพียงยืนนิ้วไปหักดาบลงงายตายราวกับเด็ดใบหญ้า ฝ่าเท้าเดินพลังหนักแน่นปานก้อนอันโตยกขึ้นถีบจนร่างนั้นกระเด็นตัวปลิวออกไป ก่อนที่ท้องไส้จะแตกทะลักทั้งเลือดทั้งเครื่องในสาตกระเซ็น ย่อมบรรายากาศฆ่าฟันให้ตกอยู่ในความอามิตตพิณธรรมดา

การต่อสู้พัวพันชนิดตาแดงฉานหยุดชะงักไป เพราะทุกคนต่างตกใจเมื่อมีการตายอย่างโหดร้ายเช่นนี้เกิดขึ้น อาลู่ยื่นปีกหลักดาบวาง แผ่รังสีอำมหิตข่มขู่ทุกผู้มิให้เข้าใกล้ ชาวยุทธ์เป็นฝ่ายได้สติก่อน จึงฟาดฟันศัตรูตายร่างขาดเป็นสองท่อน และเป็นการเริ่มต่อสู้ครั้งใหม่อันมุ่งหมายชีวิตกันยิ่ง

กว่าเดิม ในเหล่าโจรป่านั้นมีผู้หนึ่งท่วงท่าไม่ธรรมดา ถือกระบี่เรียวยาวว่องไว ปานูณผ่าเข้ามา นางกัศยวดีกรอด อายากรองดำไปถึงบิดามารดาคนที่ให้กำเนิด ชายเฒ่าคนหนึ่งคน แต่กลับไม่สั่งสอนให้รู้จักคุณธรรมบวชไม่ต่อสู้กับสตรี

กระบี่พุ่งเข้าหารวดเร็วและพลิ้วไหวคล้ายลื่นไหล อาลู่ไม่อาจใช้แข็งต้านอ่อนจึงเพียงหลบเลี้ยวและปัดออกไปตามเหตุ ชั่วฉิวใจหนึ่งกระบี่พลันแทงใส่สีข้างอาลู่อย่างรวดเร็วยาวจน นางเดือดดาลมากแต่จนปัญญาจะตอบโต้ เพราะไม่มีประสบการณ์รับมือกับอาวุธจำพวกนี้มาก่อน สุดท้ายได้แต่ถลนลานเร่งขับลมปราณหล่อเลี้ยงเป็นพลังไว้รูปอัคระเบิดหมายเอาชีวิต

ทว่าเรื่องไม่สมควรเกิดกลับเกิดขึ้น แม่หม่มหยู่ที่ควรจะอยู่ในการอารักขาของจอมยุทธ์อีกด้าน ไม่ทราบด้วยเหตุอันใดหญิงชราจึงได้หนีกระเซอะกระเซิงมาจนถูกมือกระบี่ตึงเข้ารับพลังของนางแทน นางไม่ทันได้ถอนพลังคืน กำลังภายในชนิดนี้หมายเอาชีวิตจริงแท้ จึงระเบิดร่างทั้งสองคนจนแหลกกลายเป็นก้อนเมือกเหลว ทั้งเศษเลือดเศษเนื้อพร่างพรमลงใส่ทุกผู้ทุกคน โดยเฉพาะร่างของนางซึ่งบัดนี้แดงฉานปานสัตว์นรกจากแดนอเวจี

เหล่าผู้คนที่กำลังชนหมากันอยู่ต่างก็หยุดมือด้วยความตะลึง เสียงร้องโหยหวนด้วยความหวาดกลัวดังขึ้นทั่วทุกทิศ บ้างก็ทำราวเสียดสีวิ่งกระเจิงหายไป บ้างก็พยายามป้องกันเอาเศษมนุษย์ออกจากร่างตน อาลู่เบิกตามองกำหัดแน่น ใจเต้นกระหน่ำอย่างแยกแยะไม่ออกว่ากลัวสิ่งที่ตัวเองทำหรือกำลังตื่นร้ายกันแน่ ตอนนั้นเองมีเสียงเปิดม่านกึกก้องขึ้น นางได้ยินแล้วสะดุ้งสะท้าน หันกลับไปมองเจ้าสาวในชุดหงส์แดงมงคลกำลังจ้องมองนางอย่างอึ้งงัน

ใบหน้านางมองอย่างยั่ววนใจนั้นสมควรมีผ้าแดงคลุม แต่ภายใต้สถานการณ์นี้ต่างไม่มีใครมีสติดีพอจะแย่ง คุณหนูโจวมองสภาพผู้คนด้านนอกด้วยดวงตาสั้นไหว ร่างกายคล้ายจะอ่อนยวบเสียหลักด้วยความขวัญพา แต่ยังสามารถย่นเอาไว้ได้เพื่อแข็งใจถามนางด้วยน้ำเสียงแหบพร่า

“เกิดอะไรขึ้น” คุณหนูโจวถาม “แม่หม่มหยู่ละ ใครอารักขานาง!”

“แม่นมหยุดตายเสียแล้ว!” จอมยุทธ์หนุ่มน้อยซึ่งทรุดนั่งอยู่หน้าเก้าอี้ตอบด้วยใบหน้าขาวซีดปานศพ บนศีรษะยังมีเศษของเหลวสีชมพูอ่อนเนียนปรือเป็นที่หน้าสะอิดสะเอียนนัก ทว่ากลับไม่มีปัญญาแม้แต่จะยกมือขึ้นปัดออก “เป็นปีศาจนางนี้ลงมือ!”

“ไม่จริง!” ดวงตาอ่อนหวานพลันแหลมคมแกร่งกล้าขึ้นทันที สีหน้าเปลี่ยนไปอย่างน่าหวั่นเกรง กรงเล็บที่จับยึดอยู่ข้างเกี้ยวถึงกับซัดจมลงไปในเนื้อไม้ “ข้าสั่งให้พวกเจ้าอารักขานางแล้ว ไฉนจึงเกิดเรื่องขึ้นได้”

“แม่นมหยุดหลานมุดหนีออกไปจากการคุมครอง...” คำพูดของจอมยุทธ์หนุ่มน้อยขาดหายไปพร้อมกับปรากฏรอยขีดเล็กๆ บนลำคอ ก่อนที่รอยนั้นจะปริแยกใหญ่ขึ้นแล้วเลือดก็สาดกระเซ็นออกมา ล้มหายลงซัดดินซังกอ ดวงตาเหลือกถลนสะท้อนเงาแห่งความตาย หลายอึดใจกว่าจะแน่นิ่ง วิญญาณไหลสู่ทางน้ำพุเหลือง

อาลู่เบิกตามองหนุ่มน้อยตายลงด้วยความตกตะลึง ก่อนจะรู้สึกถึงกระแสแหลมคมตรงเข้าหา นางเอี้ยวตัวหลบแล้วจึงแน่ใจว่าคุณหนูโฉวเป็นผู้ลงมือกับจอมยุทธ์หนุ่มน้อย และยังลงมือกับนางด้วย เมื่อพิจารณาจากท่าทางหนุ่มนี้มึนกับการลงมืออย่างอำมหิตของคุณหนูโฉวแล้ว นางอดที่จะตื่นตระหนกไม่ได้

“เจ้าแม่แม่นมหยุด” ในขณะที่ทุกคนยังคงสติแตก คุณหนูโฉวผู้มีสีหน้าเหี้ยมเกรียมยึดกายยืนตระหง่านอย่างมั่นคง มองดูเป็นภาพนางมารร้ายนางหนึ่ง “ข้าจะเอาชีวิตเจ้ามาสังเวทดวงวิญญาณนาง!”

อาลู่ก้าวถอยหลังไม่อยากจะเข้าต่อตี เพราะรู้สึกผิดที่เกิดอุบัติเหตุจนแม่นมหยุดต้องตาย นางจึงเอาแต่เลี้ยงหลบพลังกรงเล็บของคุณหนูโฉว กลับเป็นเหตุให้ผู้อื่นต้องรับเคราะห์แทนไปหลายคนจนต้องพากันหาที่กำบังด้วยความทุลักทุเล

“คุณหนูโฉว หยุดมือเถิด ท่านกำลังทำให้บริวารของท่านบาดเจ็บไปด้วย” อาลู่กัดฟันใช้กำลังภายในเปล่งเสียงก็ก้อง ยังผลให้ผู้ฟังได้รับ

ความกระหึ่มกระเทือนจากคลื่นเสียงจนเกิดอาการมึนงงไปชั่วครู่ นางเห็นเป็น
จังหวะดีจึงรีบกอบโกยสถานการณ์ “ท่านจะแต่งตั้งให้แก่ประมุขของพวกเรา
การก่อความเดือดร้อนเช่นนี้จะลำบากถึงฐานะท่านมิใช่หรือ”

“เจ้าคนปลิ้นปล้อน! สังหารแม่ผมของข้าเสียแล้วยังจะหาทางรอดให้
ตัวเองอีกหรือ” คุณหนูโผนหยุดยั้งชี้หน้าอาลู่ด้วยสีหน้าอาฆาตพยาบาท

“ข้าจะรับฝ่ามือคุณหนูสามฝ่ามือ หากตกตายภายใต้ฝ่ามือของท่าน
ก็สมควรแล้ว แต่หากข้ายังสามารถยืนหยัดได้ ข้าก็จะไปตามทางของตัวเอง”

“ดี! หวังว่าเจ้าจะไม่ตายเร็วเกินไป จงอยู่รับฝ่ามือของข้าให้ครบสาม
ฝ่ามือ”

ดวงตาของคุณหนูโผนสอดแสงอำมหิตผิดธรรมดา อาลู่เห็นแล้ว
ลอบร้องพิศพาในใจ ต้องระมัดระวังตัวเองอย่างยิ่งยวดเพื่อไม่ให้ขยับหนีหรือตอบโต้
ตามลัทธิชาตญาณ ร่างระหังในชุดแดงมรกตเหาะพุ่งเข้ามาหาอย่างรวดเร็ว
และดุเดือด กรงเล็บกางออกอย่างน่าเกรงขามราวกับสามารถฉีกกระชากและ
แทงทะลุเนื้อหนังคนได้ อาลู่รีบเดินพหลังทางกันเป็นเกราะบนผิวกาย เตรียม
ลดความเสียหายแก่ตัวเอง

ฝ่ามือแรกตรงเข้ากระแทกกลางอก ส่องร่างของอาลู่ให้กระเด็นออก
จากที่เดิมไปห้าหกก้าว ทำให้ทราบว่าการกำลังภายในของคุณหนูโผนไม่สามัญเลย
อาลู่ค่อยๆ ปรับเปลี่ยนแรงปะทะเข้าสู่สภาวะเป็นกลาง หลายอึดใจกว่าพลัง
ทั้งหมดจะสลายออก ทว่าเหวี่ยงกลับผุดพราวทั่วร่างเสียแล้ว ทั้งในอก
ยังคับแน่นและร้าวอยู่บ้างจนต้องเอามืออวดเพื่อผ่อนคลาย

อาลู่ยังไม่ทันตั้งตัว ฝ่ามือที่สองก็ติดตามมา หะแรกนางเกือบจะเลี้ยว
หลบ แต่ได้สติเสียก่อนว่าตนให้สัจจะเอาไว้จึงได้แต่แรงเดินพหลัง เรียกกระบวน
ท่าตั้งรับออกใช้ ไม่คาดว่าคุณหนูโผนกลับจิกกรงเล็บแหลมคมลงมาด้วย
ความรุนแรงของกระบวนท่านี้จะเจาะทะลุการตั้งรับอย่างลวกๆ ของนางได้
นางต้องรีบถีบตัวเองออก ใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความปั่นป่วนที่เริ่มพลาญไป
ทั่วร่าง จนกระทั่งสุดกลั้น ต้องกระอักเลือดสีคล้ำออกมาหนึ่งคำ

“กรงเล็บนี้มีพิษ?” อาลู่ถามเสียงแหบ มองคุณหนูโจวที่ยังนาน
ยิ่งอ้ามhitอย่างยากจะเชื่อ

“ฝ่ามือสุดท้ายนี้ ข้าจะล้างแค้น!” คุณหนูโจวประกาศกร้าว กรงเล็บ
ราวกับงอกยาวขึ้นในชั่วพริบตา

อาลู่รีบตั้งท่าร่างด้วยใบหน้าเขียวคล้ำ ทุ้มเตเดินพลั้งอยู่ในสภาวะ
ไร้นิวรรณ์จนกระทั่งดูคล้ายกับคลี่คลายพลังของตัวเองออกหมดสิ้น เหล่า
จอมยุทธ์ที่จับตามองอยู่เงิบๆ เผลอส่งเสียงตื่นตระหนกในลำคอ ทว่านาง
หาได้รับรู้สภาวะรอบตัวไม่ รับรู้แต่เพียงกายใจของตนเท่านั้น

เมื่อกรงเล็บเปี่ยมจิตสังหารตรงเข้าบนศีรษะ พลังที่ไหลอยู่ในร่างอาลู่
ต่างตื่นเร้าไปทั่วทุกจุด รับเอาทุกความรุนแรงเปลี่ยนสถานะให้เป็นกลาง
คุณหนูโจวรับรู้สภาวะเช่นนั้นจึงยิ่งเพิ่มกำลังอย่างดุเดือดและเลือดเย็น อาลู่
ยังคงสงบนิ่งไม่เคลื่อนคล้อยตามกำลัง จนกระทั่งคุณหนูโจวหมดแรงต้อง
ถอนฝ่ามือออก ไม่คาดที่จะถูกพลังของตนเองย้อนกลับทำร้ายได้บางส่วน
ร่างในชุดเจ้าสาวถูกอัดลอยไปกระแทกเกี้ยว เลือดซึมออกทั้งเจ็ดทวาร ไม่อาจ
ลุกขึ้นมาได้อีก

อาลู่ค่อยๆ คลี่คลายท่าร่างลง แต่ความร้ายแรงจากกรงเล็บของคุณหนู
โจวนั้นน่าเกรงขามนัก ทันทีที่คลี่คลายท่าร่าง พิษก็กำเริบขึ้นอีกครั้ง อาลู่
แค้นเสียงในลำคอ บริเวณแผลที่ต้องกรงเล็บมังกรปวดแสบปวดร้อนลุกลาม
ไปทั่วราวกับไฟเผา เหล่าจอมยุทธ์เร่งเข้าไปดูแล้วว่าที่สูญหายของประมุข ขณะที่
อีกส่วนหนึ่งยังคงครุ่นคิดว่าจะเอาอย่างไรกับนาง

“ฆ่ามันให้ข้า!” เสียงอันเต็มไปด้วยความอาฆาตของคุณหนูโจวดังมา
เข้าหูอาลู่ “ไม่ได้ยินที่ข้าสั่งรี ไปฆ่ามัน!”

“แต่พวกท่านให้สัจจะกันเอาไว้ พวกข้าไม่อาจก้าวกาย มันเป็นการ
ไร้คุณธรรม”

“แต่นี้คือคำสั่ง! แม่นมหญ่เลี้ยงข้ามาตั้งแต่เกิดแทนมารดาซึ่งเสียไป
หลังคลอดข้า เปรียบนางไม่ใช่ป้า แต่เป็นมารดาของข้าคนหนึ่ง มารดาของ

ว่าที่ฮูหยินประมุขพวกเจ้า ยังสามารถตายอย่างไร้ค่าได้หรือ”

“คุณหนูโง่โง่โปรดคำนึงถึงสัจจะ ยังมีนับว่าแท้จริงแล้วแม่นมหญฺูตายครั้งนี้เป็นเพราะอุบัติเหตุ แม่นางลู่ถือว่าไม่มีเจตนาจะเช่นฆ่าแม่นมหญฺูเลยจะโทษนางเสียทีเดียวไม่ได้”

“พวกเจ้าดูวรยฺูรฺูทฺูของนาง ลงมืออำมหิตเช่นนั้นโยมิใช่คนพรคฺูมารสังหารผู้บริสุทธิ์หนึ่งคนยังดีกว่าปล่อยให้คนผิดลอยนวล ยังไม่รีบลงมืออีก!”

“เฮอะ! วรยฺูรฺูทฺูของท่านมิใช่อำมหิตเช่นนั้น?” อาลู่กัดฟันสอตอบากขึ้น แต่การแค้นเสียครั้งนี้ยิ่งสะเทือนถึงภายใน บังเกิดอาการหน้ามืดจนต้องทรุดเขาลงกับพื้น

“เจ้ากล้าตั้งข้อสงสัยกรงเล็บมังกรของข้า หึ! วรยฺูรฺูทฺูข้าเป็นเช่นใดคนรูกันทั่วยฺูรฺูทฺูภพ แต่วรยฺูรฺูทฺูเจ้ากลับน่าสงสัย การฆ่าเจ้าเป็นการผิดสัจจะกระทำมิได้ แต่การจับกุมเจ้าไปไต่สวน ย่อมถูกทำนองคลองธรรมอยู่บ้างกระมัง”

ริมฝีปากที่เริ่มม่วงคล้ำของอาลู่ยกเป็นรอยยิ้มยากแปลความหมายแต่ในใจของนางมีรสชาติขมขื่น นางทะนงตัวว่ามีฝีมือ ไม่ทันคิดว่าตนเองเิ่งนักคนด้อยประสบการณ์ไหนเลยจะเอาตัวรอดได้ ยังไม่ทันได้ทำงานแทนคุณอาจารย์ก็ต้องมาพลาดทำด้วยน้ำมือของคุณหนูโง่ ตัวนางขึ้นจากกันเขวครั้งนี้นับว่าเสียเปล่าโดยแท้แล้ว

อาลู่ปรือตาขึ้นมองด้วยความพยายามอย่างยิ่งยวด เห็นการเคลื่อนไหวของจอมยฺูรฺูทฺูหลายคนขยับเข้ามาใกล้ คงหมายจะจับนางกลับไปไต่สวนจริงๆ นางไม่อาจปล่อยใหถูกพวกเขาจับกุมได้ เนื่องจากกระแะระคายว่าวิชาที่ได้รับถ่ายทอดมานั้นไม่ใช่ของดี ดังนั้นนางจึงแข็งขันเร่งรวมลมปราณเสริมพลังกำลังตนเพื่อใช้วิชาตัวเบาหลบหนีจากการจับกุม มีเสียงโหวกเหวกตามมาแต่นางไม่มีเวลาจะสนใจ นอกจากหลับหูหลับตาเหะหนีอย่างไร้ทิศทาง

สายลมเย็นเหมือนคมมีดกริดแทง ภาพเบื้องหน้าละม้ายมีเมฆหมอกสีเทาปกคลุมหนาทึบขึ้นเรื่อยๆ นางรู้ตัวว่ากำลังหมดสติจึงตัดสินใจเหาะลง

มายังพื้นดินเพื่อหาที่ซ่อน กลับถูกกิ่งไม้เกี่ยวทำเอาเสียจังหวะ ร่วงตกลงมา
นอนดิ้นพล่านอยู่กับพื้นด้วยความทุกข์ทรมาน

ก่อนที่นางจะหมดสติไป กลับคิดว่าตนได้ตายลงแล้วเหาะขึ้นสวรรค์ไป
พบเทพเซียนหนุ่มรูปงามปานหยาดฟ้ามาดิน กรูมกริมเหมือนดอกเหมย
พรมน้ำค้างยามอรุณรุ่ง และสงบมั่นคงดังขุนเขาบรรพตเซียน มือเย็นข้างหนึ่ง
ของเขาลูบลงที่ดวงตานางราวกับอนุญาตให้เลิกอดทน ตอนนั้นเองที่นางวางใจ
สลบไป

สอง

ทันทีที่อาลู่รู้สึกตัวก็เร่งตรวจภายในกายของตนทันที พบว่าพิษซึ่ง

ทรมานนางจนถึงกับสลบเหมือดไปนั้นถูกขับออกมาแล้วบางส่วน และนางสามารถขับพิษที่เหลือออกเองได้ด้วยการเดินลมปราณ ด้วยเหตุนี้จึงเบาใจค่อยๆ ถอนพลังลมปราณออกแล้วลืมตาขึ้นเพื่อสำรวจสิ่งสำคัญกว่า ร่างกายของนางสะอาดสะอ้าน เตียงหลังเล็กมีเพียงหมอนกับผ้าห่มเรียบๆ ผืนหนึ่งห้องหับเล็กแต่อากาศปลอดโปร่ง มิได้มีไม้ตัวหนึ่งตั้งอยู่กลางห้องใช้เป็นที่ยืนที่ค่อมกิน ความเป็นอยู่ดีเช่นนี้คาดว่าระหว่างสลบไปคงมีคนช่วยกู้กำลังใจแข่งกล้าคนหนึ่งเก็บนางกลับมา

อาลู่ขยับตัวลุกขึ้นนั่งยืดแข้งยืดขาเพื่อทดสอบร่างกายตัวเองว่าติดขัดตรงไหนบ้าง แล้วเริ่มเดินลมปราณจนจุดตั้งข้างอุ้งชันขึ้นจึงค่อยๆ โจรไปตามบริเวณกล้ำเนื้อที่ปวดล้าให้คลี่คลาย ก่อนจะเดินพลังจนลมหายใจกลายเป็นไอสีขาวเล่นไปตามจุดต่างๆ หัวเราะ ใช้ความร้อนขับพิษออกมาทางเหงื่อ เมื่อรู้สึกร่างกายเริ่มอุ่นจึงถอนสมาธิออกมาอย่างช้าๆ เพื่อหลีกเลี่ยงการบาดเจ็บภายใน

ช่วงเวลาที่ถอนออกจากสมาธิจนปลอดภัยแล้ว ประตูห้องค่อยๆ เปิดออก

ราวกับรู้จังหวะ ปรากฏเป็นชายผิวคล้ำรูปร่างสูงใหญ่ในชุดอาภรณ์ขาวไม่เข้ากับตัว มือใหญ่หยาบวางถ้วยยาชมร้อนควันฉุยบนโต๊ะ ดวงตาดูตื้นมองอาลู่อย่างไม่เป็นมิตรนัก อ้าปากพูดด้วยเสียงดังราวฟ้าถล่ม

“พื้นแล้วก็ดีมียา แล้วรีบไสหัวไปเสีย!”

อาลู่แค้นกระตุกพร้อมอาการมึนตึบเพราะถูกกำลังภายในที่แฝงมากับเสียงกระแทกเข้า นางกัดฟันเดินหลังปรับสมดุลอย่างเดือดดาล ปากร้องพูดตอบโต้เผ็ดร้อนตามนิสัย “วางยาไว้บนโต๊ะ เสร็จแล้วก็รีบไสหัวไปให้บิดา!”

“แพ้ย! กล้ายกตนเป็นบิดาข้า รนหาที่ตายนัก!” ชายเถื่อนอาภรณ์ขาวชี้หน้าด่าด้วยใบหน้าแดงก่ำ

“เจอหน้าบิดาไม่ประสานมือคำนับ หรือไม่กลัวตายแล้ว” อาลู่ชี้หน้ากลับผุดลุกขึ้นยืนประชันเตรียมรบพุ่ง

“เจ้ามันตัวกาลกิณี หากปล่อยให้รั้งอยู่นานไปต้องก่อเรื่องไม่ดีขึ้นแน่”

“เจ้ามันตัวโรคระบาด หากปล่อยให้มีชีวิตอยู่ต่อไป ชาวบ้านชาวช่องต้องล้มตายเป็นเบือแน่”

“ฮ่าๆๆ”

เสียงหัวเราะดังขึ้นจากหน้าประตู ปรากฏชายอาภรณ์ขาวอีกผู้หนึ่งยืนเอามือกุมท้องหัวเราะน้ำตาเล็ดน้ำตาร่วงอย่างไร้ท่า ‘ตัวโรคระบาด’ หน้าแดงก่ำ ดูโกรธและโง่เขลาจนน่าขัน เนื่องจากนางอาศัยอยู่กับผู้อาวุโสสติวิปลาส เช่นอาจารย์มาได้นานจึงมีทักษะรับมือกับคนสติวิปลาสในขั้นสูงส่งหาตัวจับได้ยาก นางทำเพียงสืบทอดไปยกถ้วยยาขึ้นดื่ม ไม่คาดว่ายาชมถ้วยนี้ขมได้ยันสวรรค์ชั้นฟ้า เมื่อดื่มลงไปแล้วร่างกายพลันอ่อนระทวยลงไปในอนพั่งพาบอยู่กับพื้นหมดเรี่ยวหมดแรง

“นั่น! เจ้าตัวโรคระบาด แซะนางขึ้นมาเร็วเข้า ฮ่าๆๆ”

“สมควรตาย! หากยังไม่หยุดหัวเราะ ข้าจะเอารองเท้ายัดปากเจ้า” อาลู่ผินตัวเองลุกขึ้นนั่ง มองผ่านไปเห็นชายอีกผู้หนึ่งยืนเงิบอยู่ด้านนอกประตู นั่นมิใช่เทพเซียนซึ่งนางพบก่อนสลบไปหรอกหรือ เห็นแล้วบังเกิดอารมณ์

คึกคักนัก นางมุตลูกขึ้นก้าวฉับเข้าไปลูบคางพิจารณาดูใกล้ๆ จึงค่อยสังเกตถึงเจ้าก้อนขนสีขาวราวหิมะแรกแห่งหมันต์ที่เขาออกประทับบอก

ร่างมันกลมป้อมอวบอ้วนและขนฟูน่าลูบได้ยิ่งนัก ดวงตาสีฟ้าสุกใสนั้นฉายแววเยื่อหยิ่งถือตัว แต่นำรังเกเป็นที่สุด บนลำคอมมีเชือกถักสีแดงผูกเงื่อนมงคลห้อยกระดิ่งทองคำระจุ่มกระจิมน่ารัก อึงเท่าเล็กๆ นั้นดูนุ่มนมน่าจับต้องอย่างยิ่ง หากมันยอมให้นางได้ลูบสักนิดคงดี

“มันชื่อก๊วยเหริน” เสียงทุ้มนุ่มบอกขึ้นจากด้านบน ทำให้อาลู่รู้ตัวว่ากำลังยื่นหน้าเข้าไปเพ่งมองเจ้าขนกลมนั้นชิดใกล้เกินไป จึงได้ถอยออกมาอย่างเก้อกระดาก

“ขอภัยที่ล่วงเกิน ข้าเห็นสัตว์เลี้ยงขนกลมของท่านน่ารักน่าเอ็นดูยิ่งนักจึงเสียกิริยาไป” อาลู่ประสานมือโค้งให้อย่างเรียบร้อย สมองประเพณีคนทั้งสามอย่างรวดเร็วไม่กระโตกกระตาก “ตัวข้าเป็นท่านช่วยเหลือมา หากมีสิ่งใดที่พอจะแทนคุณได้ ข้ายอมไม่รีรอทำให้แก่ท่าน”

“แม่นางกล่าวหนักเกินไปแล้ว ข้าไหนเลยจะกล่าวทวงบุญคุณแม่นางน้อยได้” ยามปฏิเสชเขาก็ปฏิเสธได้อย่างสุภาพนุ่มนวลชวนฟังนัก ทำเอาคนฟังเคลิบเคลิ้มไปงูบหนึ่ง

“เรียกข้าว่าอาลู่เถิด บุญคุณครั้งนี้ข้ายังคงต้องตอบแทน” อาลู่ประสานมือสบตาให้คำมั่นแข็งขัน “ขอเพียงไม่ผิดศีลธรรมและไม่เกินความสามารถ ข้ารับปากทำให้ท่าน”

“ทำเป็นปากดี น้ำหน้าอย่างเจ้าหรือจะมีปัญญา” ตัวโรคระบาดพูดจาเหยียดหยาม “ไม่รับใส่หัวไปอีก!”

“เป็นตัวโรคระบาดก็ไปยืนสงบเสงี่ยมฟังมนุษย์เขาพูดคุยกันเฉยๆ เถิด” อาลู่ยิ้มมุมปากแล้วมองด้วยหางตา ทำเอาอีกฝ่ายโมโหจนหน้าดำหน้าแดง ทำท่าจะสืบเท้าเข้าหา ทว่าถูกคนชายผู้อุ้มเจ้าขนกลมขัดขวางเอาไว้ก่อน

“เจ้าอย่าเลือดร้อนนักเลย เอาชนะแม่นางน้อยคนหนึ่งได้ มีอะไรน่าภูมิใจนักหรือ”

“พูดได้ดี” อาลู่พยักหน้ายิ้มแย้ม

“แม่นางน้อยธรรมดาที่ไหนจะถูกกรงเล็บมังกรของนางอสรพิษสกุล โฉวได้” ตัวโรคระบาดค้ำด้วยน้ำเสียงดุเดือด

“เจ้ารู้ด้วยหรือว่าข้าถูกกรงเล็บมังกรของคุณหนูโฉวมา” อาลู่ได้ยื่นกี ฬาวัว ลอบตั้งท่าระมัดระวัง

“แม่นางอย่าได้วิตก เชิญกลับเข้าไปนั่งพูดจากันก่อนเถิด” คุณชาย ผู้อุ้มเจ้าชนกลมขยับเข้ามาใกล้เพียงนิด แล้วจับอุ้งเท้านุ่มนิ่มของเจ้าชนกลม และโหล่นางอย่างโน้มหน้าใจ

บัดนั้นอาลู่ละม้ายถูกสะกดจิต อุ้งเท้าเจ้าชนกลมดันให้ไปทางไหน นางก็ไปทางนั้น กว่าจจะรู้ตัวอีกทีก็กลับเข้าไปนั่งที่โต๊ะด้านในพร้อมหน้ากับ ทุกคน มาถึงตอนนั้นนางค่อยตระหนักว่ามีแต่นางเท่านั้นที่แนะนำตัว ครั้นจะ เป็นฝ่ายเอ่ยปากให้พวกเขาแนะนำตัวบ้างก็รู้สึกคล้ายพวกเขาไม่อนุญาตให้ เอ่ยปากอย่างไรร่างนั้น นางจึงได้แต่กลอกตาไปมาด้วยท่าอะไรไม่ถูก

“พวกข้าเสียมารยาทที่ไม่แนะนำตัว เป็นแม่นางมีบุคลิกไม่ธรรมดา ทำให้ผู้คนตกตะลึงจนทำอะไรไม่ถูก เรียกข้าว่าซินเผิง ตัวโรคระบาดนั้นเรีย กว่ามู่หรงจิน ท่านที่อุ้มแม่อู้นั้นเรียก...ไม่ลื้ให้เขาแนะนำตัวเอง”

“เรียกข้าว่าหงเป็นฉื่อ” เขายิ้มมุมมอล “แม่นางรู้เล่าได้หรือไม่ว่าเหตุใด จึงถูกกรงเล็บมังกรมาได้”

อาลู่มองสามบุรุษอาภรณ์ขาวอย่างซึ้งใจ สถานการณ์นี้คลุมเครือยิ่งนัก คุณหนูโฉวดูคล้ายเกี่ยวข้องกับคนในยุทธภพ ที่ท่านสามคนยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึง การที่มู่หรงจินกันดาคุณหนูโฉวว่านางอสรพิษ ก็ไม่ได้แปลว่าเธอเป็นศัตรูกัน จริง บางทีอาจจะเป็นแผนการก็ได้ นางหนีตายจากทางนั้นมา หากยังต้อง มาตายอยู่ทางนี้อีกก็ระยำเหลือเกินแล้ว แต่ครั้นเงยบานไปก็ไม่ได้ ทว่าก็ ไม่ว่างใจจะพูดเช่นกัน

“แม่นางรู้อย่าได้คิดมากไป เราเพียงอยากทราบที่มาที่ไปเท่านั้น” ซินเผิงกล่อมด้วยใบหน้าเอ็นดู

“ขออภัยที่ล่วงเกิน เพิ่งเกิดเรื่องมาสดใหม่ จิตใจข้ายังติดความระแวงอยู่” อาลู่ยิ้มแห้งๆ ยังคงคิดไม่ตก

“ต่อให้ระแวงเจ้าก็ต้องเล่า ไม่คิดว่าผู้ช่วยชีวิตเจ้าสมควรรู้หรือหรือ” มู่หรงจินเอ็ดได้

“อย่าเลียมารยาท แม่นางลู่ตัวคนเดียวประสบเคราะห์ภัยมา จะระแวงผู้คนบ้างมิใช่เรื่องแปลก” หงเป็นนือกล่าวเรียบๆ อุ่มส่งเจ้าชนกลมขึ้นขดตัวนอนเรียบร้อยบนโต๊ะ “หากแม่นางลู่เกาที่ใต้หูกุ้ยเหรินเบาๆ มันคงไม่ว่าอะไร”

ข้อเสนอนั้นทำเอาอาลู่ตัววาว ค่อยๆ ยื่นมือเข้าไปแตะที่ข้างหูมันอย่างยำเกรง พอเห็นมันทำเพียงกระดิกหูแล้วปรือตามองนิ่งเฉยก็ใจกล้า ยิ่งลงมืออย่างฮึกเหิม ใจอันเครียดตึงด้วยความระแวงพลันอ่อนยวบลง

“ผู้ฝึกกรงเล็บมังกรในยุทธภพนี้มีมากมาย แต่ผู้ที่สำเร็จถึงขั้นกลายเป็นกรงเล็บพิษร้ายแรงได้มีเพียงหนึ่งเดียวคือคุณหนูโจว ซึ่งแต่งให้เจ้าสำนักกู่แห่งพรรคมะมาคล้อย เกรงว่าแม่นางลู่หาเรื่องผิดคนเสียแล้ว” หงเป็นนือกล่าวเบาๆ ฟังรีนหูจนไม่อยากจะขัด “เรื่องนี้หากไม่มีเหตุผลอันควร คงไม่มีใครยื่นมือเข้าช่วยแม่นางลู่ได้”

อาลู่กลอกตากัด เนื่องจากพิษในร่างของนางสามารถขับออกเองได้ จึงเกิดความคิดจะหนีไปโดยไม่อธิบายสิ่งใด ด้วยวิชาตัวเบาเยี่ยงปีศาจบนแดนดินของนางแล้ว ไม่มีใครสามารถตามทันแน่ ทว่าทั้งสามเป็นฝ่ายเดียวกับคุณหนูโจวหรือไม่ก็ไม่ทราบแน่ชัด จึงยังคงสามารถเลี่ยงเล้าความจริงเพื่อความสะดวก และเผื่อได้ความช่วยเหลือเล็กๆ น้อยๆ มาบ้าง

ด้วยเหตุนี้อาลู่จึงเล่าที่มากที่ไปให้ทั้งสามฟังโดยไม่แตะต้องเรื่องประวัติของตนกับอาจารย์แม่แต่น้อย เมื่อได้ฟังแล้วทั้งสามก็นิ่งไปหลายอึดใจจนอาลู่ลอบคิดอ่านความเคลื่อนไหวล่วงหน้าเพื่อหลบหนี แต่ก็หวังว่าจะไม่ต้องทำเช่นนั้น เนื่องจากเจ้าชนกลมที่นางกำลังเกาหูกุ้ยให้อยู่ชานำรักน่าซึ้งเหลือเกิน นางยังอยากนั่งลูบมันอย่างนี้อีกสักหลายอึดใจเพื่อทำความสนิทสนมกับมันแล้วขออุมั้ลักครั่ง

“เจ้าชายจริงๆ” มู่หรงจินเอ่ยขึ้นหลังจากเงยไปนาน น้ำเสียงไม่คล้ายเห็นใจสักนิดเดียว

“ข้าเห็นด้วยกับเจ้าเป็นครั้งแรก อย่าดีใจจนเป็นลมเชียวนะ” อาลู่ปรายตามองด้วยท่าทางยืเยวณ จิกยิ้มกว้างเมื่อเห็นอีกฝ่ายกััดฟันกรอด

“ซวยยิ่งกว่าคือแม่นางมีเรื่องผิดคน คุณหนูโหลวมิใช่ใครจะลวงเกินได้ สำนักคุ้มกันภัยตระกูลโหลวเป็นอันดับหนึ่งของยุทธภพ ยังไม่นับที่นางแต่งให้ตระกูลกู่แห่งพรรคเมฆาคล้อย เกรงว่าแม่นางจะกลายเป็นผู้มีค่าหัวเสียแล้ว” ชินเฟิงลู่บคายพิเคราะห์ “หากเดินออกจากโรงเตี๊ยมแห่งนี้แล้วไม่เห็นป้ายปิดประกาศล่าหัวแม่นางละก็ ข้าจะยอมจ่ายเงินสูงให้แม่นาง”

“นี่ไม่ใช่เรื่องที่ควรพูดตอนนี้” หงเป็นฉือตักเตือนเบาๆ ขณะเอื้อมไปเกาคางให้ก๊วยเหรินอย่างผ่อนคลาย “ข้าสมควรเล่าว่าระหว่างทางพวกเรापพบแม่นางได้รับบาดเจ็บหมดสติไป จึงได้พาตัวมา ข้าจ้างแม่ครัวของโรงเตี๊ยมแห่งนี้ช่วยจัดการเรื่องความสะอาดให้ แต่ตอนถ่ายพลังลมปราณขับพิษไม่อาจว่าจ้างผู้อื่น ต้องขอภัยที่ลวงเกินแล้ว”

“คุณชายคงไม่ต้องคิดมาก ท่านทำไปเพื่อช่วยข้า เรื่องถือสาไร้สาระนั้นนับเป็นอะไรได้” อาลู่โบกมือพลางกลั้วหัวเราะอย่างเห็นขัน

“ข้าเริ่มอยากรู้แล้วว่าเจ้าถูกเลี้ยงดูมาด้วยพ่อแม่แบบไหน” มู่หรงจินยิ้มหมิ่น

“เชื่อเถอะว่าข้าเองก็อยากรู้” อาลู่หันไปแยกเชียวให้

“มีเรื่องหนึ่งที่ข้าอยากจะถามแม่นาง” หงเป็นฉือยิ้มอ่อนโยน แหวตาคุ่นมวลงและท่าทางสุภาพนั้นทำเอาคนมองไว้วางใจ “พลังลมปราณของแม่นางไม่สามัญเลย ขณะที่ข้าช่วยกรุยพลังปราณขับพิษให้ ก็ได้ทราบว่แม่ข้าไม่เข้าช่วย แม่นางก็สามารถขับพิษออกได้เอง ขอเพียงมีเวลาพักผ่อนเท่านั้น ไม่ทราบว่ใครเป็นอาจารย์ของแม่นาง”

“อาจารย์ของข้าก็คือปีศาจที่ออกอาละวาดแถวหน้าผานอกเมือง ความจริงแล้วท่านเป็นผู้ฝึกยุทธ์ซึ่งถูกธาตุไฟเข้าแทรกจนละเลือนบางขณะ

มิใช่ปีศาจอย่างคำเล่าลือแต่อย่างใด ขณะนี้ท่านระเบิดปากถ้าข้างตัวเองอยู่ในนั้นเพื่อรอข้ากลับไปหา เพราะไม่อยากทำร้ายใครขณะละละเลื้อนอีก”

“แล้วความเป็นมาของแม่นาง...” ซินเผิงชักใช้อย่างโจ่งแจ้ง

“อ่า...ข้าเป็นผู้เคราะห์ร้าย ถูกอาจารย์จุดมาขณะท่านวิปาส เมื่อมีสติกลับจำไม่ได้ว่าจุดข้ามาจากที่ไหน ข้าร้ายข้าก็...อ่า...สูญเสียความทรงจำ เรื่องหลังจากนั้นคงพอคาดเดากันได้กระมัง”

“ดูเหมือนเจ้าไม่อยากจะเล่าเรื่องของตัวเอง” มู่หรงจินกล่าว

“เพราะไม่มีอะไรจะเล่าล่ะ” อาลู่บอก

“แล้วแม่นางลาจากอาจารย์มาเพื่อตามหาครอบครัว?” ซินเผิงทำเหมือนไม่รู้ว่านางอึดอัดใจจะเล่า

“หากแม่นางอึดอัดใจก็ไม่จำเป็นต้องตอบคำถามนี้” หงเหินฉือกล่าวอย่างคิดถึงจิตใจผู้อื่น

“ขอบคุณคุณชายหง” อาลู่ย่นนาก็ยิ่งเลื่อมใสผู้มีพระคุณ ดวงตาที่มองจึงเป็นประกาย “ขอบคุณชายโปรดบอกข้าว่าจะไปพบท่านได้ที่ไหน เมื่อข้าเสร็จธุระจะรีบไปรับใช้ท่าน”

“ข้าเป็นคนพรคอิงฟ้า เพียงแม่นางกล่าวกับประตูดุใหญ่ว่ามาพบข้า ก็จะมีคนต้อนรับแม่นางเป็นแขกอย่างดี”

อาลู่ฟังแล้วเกือบระงับอาการไม่อยู่ คนแซ่หงแห่งพรคอิงฟ้า คงไม่บังเอิญเป็นประมุขของผู้นำยุทธภพคนนั้นหรือกระมัง หากบังเอิญว่าใช่ขึ้นมา นางก็ช่วยสุดจะทานทนแล้ว ยุทธภพกว้างใหญ่ ผู้คนมากมาย ไยนางต้องมาเจอผู้ที่ไม่สมควรเจอด้วย ในเมื่อเรื่องเป็นเช่นนี้คงต้องเผ่นหนีเสียก่อน ที่หงเหินฉือจะสงสัยหรือแคลงใจในวรยุทธ์ของนางจนภัยร้ายศีรษะอีกครั้ง

“เวลาไม่เข้าแล้ว ข้าต้องรีบไป” อาลู่ประสานมือลาทุกคนอย่างรวบรัด ลุกขึ้นเตรียมเผ่นหนีทันที

“แม่นางโปรดรั้งเท้า” หงเหินฉือเรียกเอาไว้ ก่อนจะล้วงเอาขวดยาหยกขาวขึ้นเหยาตานสีดาสนิทกลืนจนส่งให้นางหนึ่งเม็ด “กินยาเม็ดนี้เถิด

สรรพคุณเหมาะกับผู้ที่เพิ่งได้รับบาดเจ็บภายในมาอย่างยิ่ง”

“ได้รับคุณไม่ทดแทน เสียแรงเป็นสุชน คุณชายหงมีน้ำใจต่อข้า วันข้างหน้าข้ายินดีเป็นวัวเป็นม้าให้แก่ท่าน” อาลู่รับยาตานมากลิ่นลงท้องอย่าง ไม่ระแวง

“แม่นางกล่าวหนักเกินไปแล้ว” หงเป็นฉื่อกล่าวยิ้มๆ ดวงตาอ่อนแสง อย่างนุ่มนวลแล้วนุ่มนวลอีกจนคนมองเคลิบเคลิ้ม “ข้าเห็นแม่นางลำบากมา ฟังฟัง วรรณคดีคงไม่สามัญ แต่ทำตัวเยี่ยงพยัคฆ์ซ่อนเล็บจึงสนใจอยู่มาก”

“ข้าต้องประสพการณ์ เกรงว่าจะรับคำชมจากคุณชายได้เพียงกึ่งหนึ่ง” อาลู่ประสานมือคำนับด้วยรอยยิ้มแห้งๆ เพราะมีชนกติดหลังอยู่ “ส่งกัน พันลี้ย้อมจากกันอยู่ดี คุณชายโปรดถนอมตัวด้วย”

“แม่นางต้องถนอมตัวยิ่งกว่า” หงเป็นฉื่อเกาะข้างแก้มก๊วยเหรินด้วยท่าทาง เฉื่อยชา “ยาตานที่แม่นางกลืนลงท้อง นับจากเหยื่อทดลองยาผู้นั้นได้รับยาไป ภายในเวลาสี่สัปดาห์ไม่ได้ยาต้านพิษจากข้าก็จะทุกข์ทรมานอย่างมาก ชนคิอยู่ไม่สุ่ตาย สุดท้ายเขาใจเสาะซึ่งฆ่าตัวตายก่อนข้าจะได้พิจารณาว่า คนมีชีวิตจำกัดสามารถต้านพิษนี้ได้นานแค่ไหน”

“ท่านล้อเล่นกระมัง” อาลู่ยืนขาแข็งอยู่กับที่ จ้องมองหงเป็นฉื่อด้วยความมึนชา

“หาไม่แล้วแม่นางก็จากไปเถิด หากมั่นใจว่าภายในเวลาสี่สัปดาห์จะสามารถ เดินทางไปพรรคอิงฟ้าเพื่อพบข้า แต่ใช้ว่าข้าจะอยู่เพื่อพบแม่นาง เวลานั้น ตัวข้าอาจจะไปท่องเที่ยวที่ใดอยู่ก็เป็นได้” ประมุขแห่งพรรคอิงฟ้ากล่าวเสียง เรียบเรียบยติเย็นชา มือขาวผ่องรินน้ำชาเย็นชืดขึ้นจิบด้วยท่าทางปลอดโปร่ง

“ท่านทำไปเพื่ออะไร” อาลู่ถามราวกับคนโง่ ไม่อยากเชื่อว่านางถูกคน ท่าทางมีคุณธรรมหลอกเอาได้ถึงสองคนติดต่อกัน ทั้งครั้งนี้ยังร้ายแรงกว่า ครั้งคุณหนูโฉวเสียด้วยซ้ำ

“เราเคยพบกันมาก่อนหรือไม่” แทนที่จะตอบคำถาม หงเป็นฉื่อ กลับถามนาง

อาลุ่มองดวงตาดำสนิทที่จ้องสบมาด้วยสติเลอะเลือนนิดๆ นางมีไขบอก
เขาแล้วหรือว่าสูญเสียความทรงจำ เหตุใดเขาจึงตั้งคำถามเช่นนี้ หรือว่าในอดีต
นางเคยเจอเขาจริง หากเป็นจริงแล้วอยู่ในฐานะมิตรหรือศัตรู ความเป็นไปได้
คืออย่างหลังมากกว่า หากไม่แล้วเขาจะวางยานางทำไม

“ข้าเคยเป็นศัตรูกับท่านหรือ แล้วท่านยังถือสาทั้งที่ทราบข้าสูญเสีย
ความทรงจำ”

“แล้วไปเกิด” หงเป็นมือบัดมือไปในอากาศคล้ายขับไล่แมลงวัน
นาราคาญตัวหนึ่ง มองแล้วน่าโมโหนัก

“เจ้าอย่าขัดขืนท่านประมุขของเราดีกว่า” ชินผิงบอกยิ้มๆ ไร้ความ
เห็นใจอย่างสิ้นเชิง “เขาใช้พิษควบคุมเจ้า แปลว่าสนใจเจ้ามาก หากเขาต้องการ
อะไรก็ให้เขาไปเกิด บางทีเจ้าอาจไม่ต้องทรมานเหมือนเหยื่อรายนั้น ไซ้หรือไม่
อาจิน”

“บอกไว้ก่อนว่าเรื่องนี้ข้าไม่เกี่ยว เจ้ามันดวงช่วยเอง” มู่ทรงจินพูดจา
ไร้น้ำใจ แต่แวตามีความเห็นใจอยู่ “ยาตานเม็ดนั้นท่านประมุขทุ่มเทกำลัง
จนปรุ้งมันสำเร็จ ตามใจเขาไปเสีย เจ้าจะได้ยาด่านพิษกินไปเรื่อยๆ จนกว่า
เขาจะพอใจยอมปล่อยเจ้าในท้ายที่สุด”

“จะบอกว่าให้ข้ารอความเมตตาจากเขาหรือ” อาลุ่มีหน้าหงเป็นมือด้วย
นิ้วที่สั้น

“แล้วเจ้าจะทำอะไรอื่นได้” มู่ทรงจินกล่าวเสียงฮึดฮัด แต่กระแสเสียง
เจือความสงสารจนจับได้

อาลุ่มักัดพันกรอด ลองเดินลมปราณเพื่อหาสายธาตุพิษในร่าง กวาด
ต้อนให้พิษซึ่งเริ่มกระจายตัวไปทั่วมารวมกันที่ท้อง ผลักดันเรื่อยๆ จน
ไหลล่งถึงลำคอและเตรียมกระอักขับออกมา แต่การณกลายเป็นพิษตีกลับ
เข้าไปรวมกับธาตุดินในร่าง ผผนวกเป็นหนึ่งกับเนื้อหนังจนไม่ว่าภายหลังนางจะ
เดินลมปราณล่อมจับมันอย่างไรก็ไม่สามารถล่อมจับมันได้อีก ความผิดพลาดนี้
ชวนให้นางตื่นตระหนกจนหลังเหงื่อเย็นเยียบ

“คงลองเดินลมปราณขับพิษเองแล้วกระมัง ทว่ากลับกลายเป็นส่งเสริมให้พิษกระจายแทรกเข้าสู่ธาตุดินในกายเร็วขึ้นเสียแล้ว ขับเท่าไรก็ไม่ออก ล้อมจับเท่าไรก็ไม่สำเร็จกระมัง” หงเป็นฉือถามด้วยรอยยิ้มที่ไม่ถึงดวงตา “เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องใหม่ เหลือทดลองยารายแรกก็เดินลมปราณเช่นแม่นาง ข้าล้วนรู้ผลอยู่ก่อนแล้ว”

“ท่านวางยาข้าจริงๆ” อาลู่ครางในลำคอ แค้นใจตัวเองนักที่ให้เขาหลงเอาได้ ความโกรธจึงดีขึ้นหน้า ลมปราณพลันร้อนระอุ จิตสังหารเริ่มก่อตัวเป็นพลังไร้ลักษณะชัดเจนกลางอก

“จะเร่งนารยุทธ์ออกใช้ตอนนี้เลยหรือไม่ ข้าก็อยากชมดูว่าแม่นางได้วรยุทธ์สายใดมากันแน่” ประมุขฝ่ายธรรมะกล่าวยิ้มๆ ทว่าดวงตาคมกริบฉายแววรู้ทันและกระหายการต่อสู้อยู่ในที

อาลู่อดอดคับเค้นยากระบาย นางในตอนนั้นตกเป็นรองหงเป็นฉืออย่างไม่ยินยอมพร้อมใจ หากเร่งรัดนารยุทธ์ออกใช้จริง เขาย่อมจับได้แล้วนางจะเป็นอย่างไรในเมื่อต้องขอยาต้านพิษจากเขาอยู่ เช่นนี้มิใช่มีแต่ต้องทนเป็นเบี้ยล่างให้แก่เขาหรือ

เจ็บนี้จำไปจนตาย อาลู่จะไม่ตัดสินใจใครด้วยรูปลักษณะภายนอกอีก กับคุณหนูโฉมผู้นุ่มนวลอ่อนหวาน นางก็ได้ทราบแล้วว่าโฉมหน้าที่แท้จริงเป็นนางมารจอมอำมหิต ซิ่นเผิงผู้ยิ้มแย้มดูมีอัชฌาศัยดี นางก็ได้เห็นแล้วว่าไร้หัวใจเพียงใด หงเป็นฉือเองสุดท้ายก็เป็นจอมเจ้าเล่ห์วางแผนอำมหิต ผู้แสวงทำเป็นคนสุภาพนุ่มนวล พวกเขาล้วนอ้างตัวเป็นคนฝ่ายธรรมะ แต่กระทำเยี่ยงคนถ่อย ผิดกับมู๋หรงจินที่ภายนอกดูเป็นคนถ่อย จิตใจกลับดีกว่ามาก

สวรค์! เจ้าพวกฝ่ายธรรมะยังเป็นถึงเพียงนี้ แล้วเจ้าพวกฝ่ายมารจะเลวร้ายถึงเพียงไหน อาจารย์ ท่านส่งข้าออกมาตายหรือไร

“เป็นบิดาดวงซวยเอง!” อาลู่กัดฟันกรอด พยายามระงับโทสะซึ่งท่วมมิดศีรษะจนตัวสั่น นางจ้องหงเป็นฉืออย่างเป็นอริ กล่าวได้ว่าเขาเป็นคนแรก ที่นางเคียดแค้น และจะหาทางเอาคืนให้ได้ในสักวัน แต่ก่อนจะไปถึงจุดนั้น

นางต้องอดทน!

“เราเข้าใจตรงกันแล้ว” หงเป็นนือไม่สะทกสะท้านกับแวตาทองอาลู่
แม้แต่น้อย เขาถูบก๊วยเหรินด้วยความผ่อนคลาย แล้วกล่าวต่อด้วยน้ำเสียง
นุ่มนวลอย่างเสเสร้าง “ที่นี้มาพูดถึงสิ่งที่ข้าต้องการกันเถิด”

ร้านขายบะหมี่ของเหล่าจางซึ่งตั้งอยู่หน้าทำการพรรคอิงฟ้าคึกคักไป
ด้วยผู้คนทั้งหน้าใหม่และหน้าเก่า ดวงตาทูกู่ปรายมองไปยังหน้าประตูใหญ่
อันเปิดอ้า มีแต่จอมยุทธ์หญิงเดินกันขวักไขว่ ทุกนางมีของเล็กๆ น้อยๆ ติดมือ
เข้าไปด้วย ดวงตาโหมงมกล้วนเป็นประกายระยับเปี่ยมความหวัง มองดูแล้ว
เป็นบรรยากาศมากสิสันแสนกรุ้มกริมน่าจับตามอง แต่หาใช่เหตุผลสำคัญ
ที่ทุกคนให้ความสนใจ

เงินซึ่งเทเข้ามาในร้านทำให้เหล่าจางยิ้มไม่หุบ งานการในครัวยากให้
ลูกมือรับผิดชอบไป ส่วนตนเองก็ออกมาพบปะพูดคุยกับบรรดาลูกค้าอย่าง
สนิทสนมคุ้นเคย คนที่ไม่สนิทสนมก็สามารถทำให้สนิทสนมกันได้ ด้วยการ
พูดคุยเรื่องประมุขหงจะเลือกแม่หางน้อยคนใดเป็นสุหยิน

“ประมุขหงของพวกเราบุปผาม สูงส่งประหนึ่งเซียนจุติลงมาแดนดิน
ทั้งยังเก่งกล้าสามารถ เชี่ยวชาญทั้งบู๊และบู้ อายุสิบสามเป็นศิษย์เอกของ
ประมุขเยี่ยคนก่อน อายุสิบห้าปราบพรรคมารที่ออกอาละวาดจนสิ้น อายุ
สิบหกประมุขเยี่ยป่วยหนัก ก่อนสิ้นใจมอบให้ศิษย์รักเป็นประมุขสืบต่อไป
อายุสิบเก้าก็ได้สร้างชื่อเสียงให้แก่พรรคด้วยการก้าวขึ้นเป็นประมุขยุทธภพ
มาจนทุกวันนี้ ทัวทั้งแผ่นดินยังมีใครเหมาะสมกับท่านอยู่หรือ” ลูกค้าร่างผอม
รายมือประกอบอย่างได้อรรถรส บ่งบอกว่าเป็นผู้ชื่นชมประมุขหงอย่างแท้จริง

“เกรงว่าจะมีเพียงองค์หญิงในวังต้องห้ามแล้วกระมัง” ลูกค้าร่างอ้วน
เหมือนคนขายหมูพูดเสียงอู้อี้ ทั้งน้ำทั้งเศษอาหารกระเด็นออกจากปาก
ชวนคลื่นเหียน แต่คนกลับไม่ตั้งข้อรังเกียจเพราะถูกใจคำพูด

“พูดเข้าท่า มา ข้าจะเลี้ยงเหล้าหนึ่งจอกนะพี่ชาย” ลูกค้าร่างผอม

ประเคนเหล้าให้หนึ่งจอกตามวาจ

“ไฉ่หย่า ยุทธภพกับวังต้องห้ามเปรียบน้ำบ่อไม่ยุ้งน้ำคลอง จะเป็นไปได้
อย่างไรกัน อีกทั้งองค์หญิงอ่อนแอเหมือนกระเบื้องบางๆ ไหนเลยจะคู่ควรกับ
ประมุขหง” ลูกคำหน้าผากเถิกร้องค้านจากอีกด้านของร้าน “ฮูหยินประมุขหง
สมควรงดงามราวเทพธิดา ใจกว้าง งามอาภรณ์เผย มีความรู้ความสามารถ
และเป็นกุลสตรีที่น่ายกย่องจึงจะถูก”

“แต่ข้าว่าต้องเพิ่มคุณสมบัติเข้าไปอีกนิด” เหล่าจางกระโดดเข้าไปร่วม
วงสนทนาด้วยความกระตือรือร้น “ไม่เห็นหรือว่าประมุขหงรักใคร่เอ็นดู
สัตว์ชนกลุมมากเพียงใด ในมือของแม่นางน้อยทุกนางที่ก้าวเข้าประตูใหญ่
บานนั้น ต้องมีของไปเป็นบรรณาการเจ้าชนกลุมสักชิ้นสองชิ้นด้วย หัวฟ้า
หัวแผ่นดินไหนเลยจะมีเหตุการณ์เกี่ยวคนบรรณาการแมวเช่นนี้อีก นับว่า
แปลกพิสดารนัก”

“หากพูดถึงเรื่องแปลกพิสดารแล้ว เหล่าจาง เจ้าได้ยินเกี่ยวกับสาวใช้
ประหลาดซึ่งรั้งอยู่ข้างกายประมุขหงนับแต่ท่านเดินทางกลับถึงพรรค
เมื่อเดือนก่อนบ้างหรือไม่” ลูกคำร่างผอมรีเข้าถามตาเป็นประกาย

“อ้อ เกี่ยวกับเรื่องนั้น...” เหล่าจางแสวงทำท่าคอแห้งอย่างมีเลศนัย
ลูกคำร่างอ้วนหัวโไว้บริบริ่น้ำชาประเคนให้ดื่มทันที เมื่อได้ดื่มชาและเหลือบ
มองโดยรอบ พบว่าได้รับความสนใจอย่างเต็มที่แล้วจึงค่อยกล่าวต่อ “ได้ยิน
มาว่าประมุขหงเกิดความเวทนาในชะตากรรมน่าเศร้าของนางจึงเก็บกลับมา
ชุบเลี้ยง”

“ชะตากรรมน่าเศร้าหรือ” ลูกคำหน้าผากเถิกถึงกับลุกขึ้นมาฟังใกล้ๆ

“ลือกันว่านางเป็นลูกสาวชาวบ้านที่เจอพายุพเข้ามาตั้งหลักปักฐาน
ในเมืองของเรา ระหว่างทางเจอโจรป่าเช่นฆ่าจนสิ้น เหลือเพียงนางรอดตาย
มาได้ แต่ความประหลาดหาใช่ที่มาของนาง ยังนับว่ามีหลายประการสมควร
เล่าขยาย”

“เพี้ย! เหล่าจาง เจ้าอย่าพิรุณพิไร พวกเราอยากรู้จนคันคาะเยอหมดแล้ว”

“ข้าสอบถามมาจากคนในพรรค ได้ความมาอย่างยากลำบากยิ่ง” เหล่าจางเห็นสีหน้ากระหายใคร่รู้ของผู้คนซึ่งรายล้อมอยู่ก็ไม่สบายใจจนไม่กล้าเล่นตัวอีก “ว่ากันว่านางคือแม่นางเมฆน้อย นิสัยพิลึกพิลั่นนัก มีคล้ายผู้คนที่เกิดมาอย่างชาวบ้านเลย หยิบจับการบ้านการเรือนไม่คล่องมือ หลายครั้งยังแสดงความไม่เป็นมิตรกับประมุขหญิง ทว่าท่านกลับให้ความเอ็นดูนางนัก ยินยอมให้นางเป็นสาวใช้ใกล้ชิดคอยดูแลสิ่งต่างๆ ให้แก่ท่าน อำนาจในมือของนางนับว่าเป็นรองแค่ท่านเท่านั้น”

“สาวใช้เยี่ยงนั้นไม่คู่ควรรับใช้ประมุขหญิงของพวกเราเลย” ลูกคำหน้าผากเถิกส่ายหน้า เช่นเดียวกับผู้ฟังอีกหลายคนที่เห็นด้วยกับคำพูดของเขา

“แต่นางก็ยังมีความดีอยู่บ้าง นางเลือกใช้คนทำงานเก่งยิ่ง รับผิดชอบเรื่องราวได้ลุล่วง ดูแลเจ้าชนกลมของประมุขหญิงด้วยความเอาใจใส่ ทั้งยังใจกว้างห้าวหาญ เป็นที่ชื่นชอบของคนในพรรคจริงแท้ ตัวนางเองก็เป็นมิตรกับผู้คน ทว่าซึ่งน้ำหน้าประมุขหญิงและคุณชายขึ้นฝั่งอย่างเปิดเผย แต่กลับคบหาจริงใจกับมู่หรงจินจอมมูทะลุผู้นั้น”

“คนถ้อยย่อมต้องคบคนถ้อยด้วยกัน” ลูกคำร่างอ้วนรำพึงรำพัน ทุกคนพากันพยักหน้าเห็นด้วย

“ข้าซักอยากเห็นหน้านาง ไม่ทราบเหล่าจางเคยเห็นนางหรือไม่” ลูกคำร่างผอมซักใช้ ภูมือด้วยท่าทางกระตือรือร้น

“เรื่องนี้เป็นความแปลกประหลาดอีกเรื่องหนึ่งนับแต่ประมุขหญิงพานางเข้าไปรับใช้ในพรรค ทุกคนล้วนไม่เคยได้เห็นใบหน้าของนางเลย”

“หา! จะเป็นไปได้อย่างไรเล่า”

“แม่นางเมฆน้อยผู้นี้ความเป็นมายังน่าสงสัย” เหล่าจางทำสีหน้าเคร่งขรึมวางภูมิจึง “อย่างที่กล่าวไปแล้วว่าบุคลิคนางไม่คล้ายลูกหลานชาวบ้านธรรมดา มีหลายคนลอบตั้งข้อสังเกตว่า บางทีนางอาจเป็นบุตรของผู้มีอำนาจสักคนซึ่งประมุขหญิงพึงใจ แต่มีเหตุบางประการทำให้ต้องปิดบังกลบเกลื่อนหรือไม่ประมุขหญิงก็หวงแหนนางมากเกินไป ดังนั้นท่านจึงออกคำสั่งให้นาง

สวมหน้ากากจิ้งหรีดหลานเช่ครึ่งหน้าตลอดเวลา มิให้ใครได้ยลโฉมหน้านาง”

“หน้ากากจิ้งหรีดหลานเช่ หมายถึงหน้ากากจิ้งหรีดสีฟ้าแทนตัวแสดงนิสัย
แข็งกร้าวเจ้าเล่ห์หนะหรือ” ลูกคำร่างอ้วนเบิกตาโต

“ใช่แล้ว บุคลิกจิ้งตัวนี้มีใช้คล้ายนิสัยของนางหрокหรือ ประมุขแห่ง
ของเราเป็นผู้มีอารมณ์ขันอย่างยิ่งเสมอ” เหล่าจางลูบคางกล่าวยิ้มๆ เพราะ
เห็นว่าทุกคนสบตากันจ้ำจลห้วน ทำทางตื่นใจอย่างยิ่ง

“เหล่าจาง สาวใช้ตัวน้อยที่ว่ากันว่ามีอำนาจในพรคองฟ้า เป็นรองเพียง
ท่านประมุขผู้นั้น สวมหน้ากากจิ้งหรีดหลานเช่ครึ่งหน้า?” ลูกคำร่างอ้วนถามย่ำ
ซ้ำๆ ไม่รอคำยืนยันก็ชี้นิ้วผ่านศีรษะผู้คนไปยังมูมร้านอันเจียบร้างมูมหนึ่ง
“ท่านดูซิ ไซ้แม่นางผู้นั้นหรือไม่”

“โอ้หยา!”

เหล่าจางร้องเสียงหลง สีหน้าตื่นตระหนกอย่างยิ่ง ทำเอาผู้ที่มองสบตา
กันงุ่นงายรู้แน่ชัดแล้วว่าพวกตนเพิ่งทำเรื่องสะเทือนฟ้าสะเทือนดิน นินทา
คนระยะเผาะชนไปหมดๆ เสียแล้ว พานให้มือเท้าสับสนอยู่บ้าง

แม่นางแมวน้อยผู้สวมหน้ากากจิ้งหรีดหลานเช่ครึ่งหน้าไม่ทราบเข้ามา
ในร้านตั้งแต่ตอนไหน นางนำผ้าเช็ดมุมนปากเบาๆ เบื้องหน้าเป็นชามบะหมี่และ
ถ้วยน้ำชาว่างเปล่า ครั้นแล้วนางก็ลุกขึ้นด้วยท่าทางกระฉับกระเฉง วางเงิน
เท่าราคาที่เหมาะสมจ่ายไม่ขาดไม่เกินบนโต๊ะ แล้วมุ่งตรงมายังเหล่าจางซึ่ง
ขวางทางออกจากร้านอยู่ ผู้คนที่ยืนกะกะพริบมใจกันแหวกทางให้ ตั้งหน้า
ตั้งตารอชมจิ้งหรีดก็ใหญ่ที่จะเกิดขึ้นอย่างไม่เห็นใจเหล่าจางแม้แต่น้อย

“แม่นางแมวน้อย โปรดหยุดเท้า” ไม่ทราบเหล่าจางคิดอ่านประการใด
อยู่ดีๆ ก็เปลี่ยนสีหน้าราวกับสวมหน้ากาก เป็นฝ่ายเรียกเจ้าหน้าที่ให้อยู่ทวงหนี้
เสียอย่างนั้น “วันนี้เหล่าจางตื่นตื่นยินดีที่แม่นางมาเยือนร้าน จึงขอเลี้ยงสุรา
หนึ่งไห เด็กๆ ไปนำสุราดอกท้อในห้องของข้ามาเร็วเข้า”

เด็กๆ ของเหล่าจางฉลาดหัวไวและเคลื่อนไหวคล่องแคล่วนัก ลั่นคำสั่ง
ไปเพียงไม่กี่อึดใจ ไหสุราขนาดใหญ่ก็ถูกแบกมา เหล่าจางรับมาประเคนให้

แม่นางแมวผู้น้อยอย่างนอบน้อม เรียกว่าขนมห่อกระดาดเป็นกับเกล็ดผู้ให้ให้อีกส่วนหนึ่ง

“เหล่าจางใจกว้างดุษฎีแม่น้ำ สุราและกับเกล็ดเหล่านี้ข้าจะบอกพี่ๆ ด้านโน้นให้ว่าเป็นท่านมีน้ำใจ” แม่นางแมวผู้น้อยมือหนึ่งหิ้วห่อกับเกล็ด อีกมือหนึ่งหิ้วไหสุราใบใหญ่ด้วยท่าทางไม่กินแรงแม้แต่น้อย แสดงถึงกำลังภายในไม่สามัญ ทั้งยังพูดจาชัดถ้อยชัดคำคล้ายคนไม่คิดเล็กคิดน้อย แล้วเดินลอยชายออกจากร้านไป เหล่าจางมองตามหลังด้วยดวงตาริ้นน้ำท่ามกลางความพิศหวังของทุกคน

“สุราไห่นั้นเป็นของดีมีใช้น้อย ท่านรีบร้อนยกให้นางเกินไป อย่างน้อยน่าจะให้เราได้ดูจี้วลักหนึ่งองค์” ลูกค้าร่างผอมจุปากพลางส่ายหน้า

“ขอเถิด หากข้าไม่ชิงให้นางไปก่อน เกรงว่าภายหลังข้าต้องสูญเสียมากกว่านี้” เหล่าจางกล่าวเสียงละห้อย ทั้งตัวลงนั่งเก้าอี้อย่างหมดเรี่ยวหมดแรง “พวกเจ้าคงไม่ทราบว่ายายของนางคืออะไร”

“หากอยากบอกก็จงบอกมา อย่าชักช้า พวกข้ายอมอยากรู้อยู่แล้ว”

“ยายของนางนั้น อาจเป็นเหตุผลที่ทำให้เกิดข่าวลือว่าผู้คนในพรรคล้วนชื่นชอบนาง เพราะทุกคนล้วนเคยมอบของขวัญให้แก่นางมาแล้ว ข้าจะบอกพวกเจ้า ยายนางนั้นก็ชื่อ ปีศาจแมวผู้น้อยจอมริตใด”

ทุกคนต่างฮือฮาและเริ่มตั้งต้นจับประเด็นใหม่ด้วยความคึกคัก ไม่มีใครทันสังเกตเห็นว่าเมื่อสิ้นคำพูดของเหล่าจางแล้ว ปีศาจแมวผู้น้อยจอมริตใดที่ถูกกล่าวถึง ได้เดินสะดุดบางอย่างตรงหน้าร้านจนเกือบศีรษะกะมำลึกลงพื้นไป

สาม

ช่วยด้วย!

อาลู่ยืนตั้งหลักมันอยู่หน้าห้องโถง ซึ่งบัดนี้เหล่าจอมยุทธ์หญิงมารวมตัวกันเพื่อเรียกร้องขอพบหน้าท่านประมุขของผู้ส่งเจนนทิดจะเกิดเหตุวุ่นวาย โดยพื้นฐานพวกนางล้วนเปิดเผยว่าคุณหนูตระกูลใหญ่อยู่แล้ว เมื่อถูกความปรารถนาบีบคั้น ยืงนานสีหน้าจึงยิ่งน่ากลัวขึ้นทุกที ต้องโทษหญิงเป็นคือจอมมารยาคนนั้นที่ไม่ยอมออกมารับหน้าพวกนางเสียหน่อย เอาแต่นอนเล่นกินขนมหยอกล้อแม่อู้อยู่ในแกงหน้าห้องของเขา เตะนางออกมาแก้ปัญหาก็ไม่น้อยอย่างไม่วายใจเลย

“ว่าอย่างไรแม่นางแม่น้อย เจ้าไปเชิญประมุขมาพบพวกเราหน่อยเป็นไร”

อาลู่ถึงกับผงะไปข้างหลัง เมื่อจู่ๆ จอมยุทธ์หญิงชุดฟ้านางหนึ่งก็ยื่นหน้าเข้ามาใกล้ นางลูบอกตัวเองเพื่อเรียกขวัญกำลังใจกลับมา แล้วกระแอมกล่าวย่างอดทนและมีมารยาทมากที่สุด “ขอภัยแม่นางทุกท่าน ขณะนี้ประมุขกำลังพักผ่อนอยู่ ไม่สะดวกจะมาพบ”

“แต่พวกข้ามากันหลายวันแล้ว เจ้าเอาแต่บอกว่าประมุขทรงพักผ่อน

อยู่ทุกวัน นี่มีเหตุผลหรือ” จอมยุทธ์หญิงชุดเขียวก้าวเข้ามาดัดัน

“ข้าเริ่มสงสัยว่าบางทีเป็นเจ้าที่กีดกันพวกเรา!” จอมยุทธ์หญิงชุดแดง ตวาดลั่นขึ้นมา ทำให้เหล่าจอมยุทธ์หญิงทุกคนต่างเห็นพ้องต้องกัน

“ขณะนี้ประมุขกำลังพักผ่อนอยู่จริง ข้าไม่พูดปดแม้แต่ครั้งคำ” อาลู่กัดฟันพูด ความอดทนเริ่มหมดไปเรื่อยๆ เพราะต้องรับมือกับพวกนาง มาหลายวันแล้ว

“ประมุขคงไม่มีทางให้พวกเรามารอแก้ ข้ารู้แล้ว เจ้าต้องการครอบครองท่านเพียงผู้เดียว เช่นนี้จึงไม่ยอมให้พวกเราพบท่านง่าย ๆ”

“เพี้ย! ผายลม!” อาลู่โกรธจนลืมหันหน้าขึ้นมาก่อนจะรีบตั้งสติ กดข่มความโกรธ ประสานมือกล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบเย็น “ข้าทำตามที่ได้รับมอบหมาย แม่นางทุกท่านโปรดเห็นใจ อย่าได้สร้างความลำบากให้แก่ข้าเลย สำหรับของกำนัล ข้าจะรับมอบไว้แล้วรายงานท่านประมุขอย่างไม่ตกหล่น เชิญแม่นางทุกท่านรับน้ำชากับขนมที่เราเตรียมไว้ให้สักระยะก่อนกลับเถิด”

“แม่นางเมื่อน้อย เจ้าอย่าคิดว่าประมุขหลงใหลแล้วจะเหิมเกริมได้ หากไม่รีบไปเชิญท่านมา อย่าหาว่าพวกเราไม่เกรงใจ!” จอมยุทธ์หญิงชุดสีฟ้า ตวาดแหวขึ้นมากลางห้องเหลืออก เร่งเร้าให้เสียดจอมยุทธ์หญิงคนอื่นๆ ร้อนระอุขึ้นมา บนสีหน้าล้วนปรากฏเงาตะมึนเตรียมบดขยี้คนจริงแท้

“ไม่ว่าพวกท่านจะข่มขู่เช่นไร ข้าก็ยืนย่นเช่นเดิม”

อาลู่ข่มอารมณ์เต็มที่เพื่อประสานมือกล่าวประโยคนี้อย่างนอบน้อมอีกครั้ง แต่กลับทำให้จอมยุทธ์หญิงเลือดขึ้นหน้ากว่าเดิมจนถึงขั้นกระตืบเท้า ชี้น้ำตาหนี

“มาถึงขั้นนี้แล้วเจ้ายังทำเชยเชื่อน เห็นพวกข้าเป็นอะไร!”

“เจ้าตัวกาลกิณี!”

เสียงปานฟ้าผ่าดังมาจากประตูห้องโถง ทุกคนสะดุ้งโหยงแล้วหันกลับ ไปมองต้นเสียง แม้ร่างที่ยืนคับประตู่จะอยู่ในอาการขาสั่นอ้า ทว่า บรรดาการครอบงำกลับย้อมให้ชุดนั้นละม้ายเป็นสีดำ ทั้งในมือยังมีไม้สองตัว

ที่เพิ่งถูกเชือดจนเลือดยังไหลหยด สีหน้าหะมึนบรรลุถึงขั้นปีศาจมารร้าย
ในนรก ทำเอาจอมยุทธ์หญิงทั้งหน้าใหม่และหน้าเก่าเพลอก้าวถอยหลังไป
อย่างน้อยหนึ่งก้าว

มีเพียงจอมยุทธ์หญิงเลือดเขียวเท่านั้นที่ยังกำลังใจดี กัดฟันแข็งใจกล่าว
ออกไป “เจ้ากล้าเรียกพวกเราว่าตัวกาลกิณีเขียวหรือ!”

“ไม่ใช่ฯ” อาลู่ก้าวฉับผ่านหน้าจอมยุทธ์หญิงทุกคนไปด้วยท่าทาง
กลบเกลื่อนความยินดีไม่มีด “เขาเรียกขานะ เขาเรียกข้า”

เหล่าจอมยุทธ์หญิงมองตามร่างอาลู่ด้วยอารมณ์ยากจะอธิบาย

“ตัวโรคระบาด” อาลู่กล่าวอย่างคึกคัก “คราวนี้อะไรดี ไก่แซ่เหล่า
ดีหรือไม่”

“แบ่งอีกตัวตุนยาจีนยัดไส้พุทรา” มู่หรงจินผู้ถูกเรียกว่าตัวโรคระบาด
ขมวดคิ้วกล่าว

“รีบไปโรงครัวกันเถิด ก่อนที่เจ้าชั้นเผิงจะมาแย่งไก่ของพวกเราไป
ต่อหน้าต่อตาอีก” อาลู่ใช้มือเพียงข้างเดียวผลักดันชายร่างใหญ่กว่าตนหลาย
ส่วนออกเดิน

“ข้าก่อน! เจ้าต้องไปเชิญประมุขหิงมาพบพวกเรา” จอมยุทธ์หญิง
เลือดแดงรีบเหาะเข้าขัดขวาง

“ไม่ว่าจะพูดอีกกี่ครั้ง คำตอบก็ยังคงเดิม หากพวกท่านแน่จริงอย่างที่
ร้องทำข่าอยู่ที่นี่ ก็จงหาทางบีบให้ประมุขหิงของพวกท่านออกมาพบหน้าเถิด
หาไม่แล้วก็อย่าได้มีหน้ามารวมตัวกันเพื่อรุมบีบคั้นข้าอีก” อาลู่หันมาประสาน
มือ กล่าววาจาเชือดเฉือนด้วยเสียงหนักเบาราวกับเล่นนิ้วจนผู้คนพากัน
ตกตะลึง ก่อนที่นางจะดันมู่หรงจินไปยังโรงครัวโดยไม่สนใจว่าเหล่าจอมยุทธ์
หญิงพวกนั้นจะหาทางบีบบังคับประมุขหิงต่อ หรือจะล่าถอยกลับไป

“มีแต่พวกมีตาทาหมีแวไม่ทั้งนั้น” อาลู่พึมพำขณะเดินคู่ไปกับร่าง
ใหญ่โตของสหายเพียงคนเดียวของนาง

“เจ้าก็เคยเป็นเยี่ยงหญิงพวกนั้น” มู่หรงจินขัดคอ “ข้าจำได้เลยว่าดวงตา

เจ้าฉายแววนับถือท่านประมุขมากเพียงใด อาจถึงขั้นยกยอท่านเป็นเทพเซียนไปแล้วก็ได้”

“เฮอะ! แค่เคยหลงผิดไปเป็นเวลาสั้นๆ เท่านั้น ตอนนี้อะตาสว่างแล้ว” อาลู่ถูกพูดแทงใจดำก็เจ็บยอกอยู่บ้าง “พวกผู้หญิงหนักข้อยิ่งนัก มาที่นี่พร้อมของกำนัลและเรียกร้องจะพบโฉมงาม ทำราวกับคุณชายเสเพลมาเที่ยวหอโคมเขียว ร้องพบดาวเด่นของหออย่างไรรออย่างนั้น”

“เจ้ามันปากกาลกิริจริงแท้” มู่หรงจินปรายตามอง “ระวังเกิด หากคนผู้นั้นได้ยินเข้าจะเดือดร้อน”

“กลัวจนตัวสั่น” นางแสร้งทำตัวสั่นจนน่าขัน

“ไม่กลัวเขาจะรู้เข้าจริงๆ หรือ”

เสียงบุคคลที่สามโผล่ออกมาจากกลางคัน ทำให้คนมีความผิดติดตัว เช่นอาลู่สะดุ้งโหยง ย่อมเป็นชิ้นแฟงซึ่งมักโผล่มาตอนนางทำความผิดราวกับอ้นวาคำนวณเอาไว้ เขายิ้มแป้นให้อย่างเป็นมิตร แต่ต้องขอยกยที่นางตาสว่างแล้ว ไม่หลงไปกับบุปผาบุปผาภายนอกของเขา

“เร่ใจจะไปรายงานเขาก็เชิญ ข้ามีอะไรต้องเสียอีก อย่างมากก็แค่ตาย”

“เอะอะก็ร้องจะตาย เจ้าช่างไม่เห็นคุณค่าของชีวิตเอาเสียเลย” ซิ่นเผิงส่ายหน้า จูปากด้วยท่าทางขี้อ่อน ก่อนจะหลุบตาลงมองไก่อสองตัวที่มู่หรงจินหิ้วอยู่พร้อมรอยยิ้มมุมปาก “นี่จะไปคาดคั้นให้พ่อครัวทำของอร่อยให้กินหรือ”

“มารดามั่นเถอะ! ไก่อสองตัวนี้เป็นของพวกเรา เจ้าอย่าได้คิดแย่งอีก” อาลู่กางแขนป้องกันไก่อสองตัวอย่างเต็มที่ “ครั้งก่อนหน้านั้น รวมถึงก่อนหน้านั้นอีกหลายครั้ง เจ้าก็มาแย่งของกินกับพวกเรา ประมุขหงจอมมารยาของเจ้าคนนั้นเลี้ยงไม่ดีหรือไร”

“ของกินที่แย่งคนอื่นมามักอร่อยโอชากว่าปกติเนี่ย” ซิ่นเผิงแบมือทั้งสองข้างออกข้างตัวเป็นเชิงบอกว่าไม่มีอะไรในความเดือดร้อนของผู้อื่น

“อาเผิง หากอยากร่วมวงด้วยก็แค่ไปเตรียมสุราดีมาสักไห” มู่หรงจินเอ่ยปราม เพราะถูกกลั่นแกล้งแย่งของกินไปบ่อยครั้งจนอดเดือดร้อนไม่ได้

“ข้าชอบแกลังคนนี้น่า” ชื่นเผิงกล่าวยิ้มๆ “เกรงว่าครั้งนี้นางต้องชวดกินของดีจริงๆ ไม่ใช่เพราะข้าจะแย่งนางกิน แต่เป็นประมุขหญิงเรียกตัวนางไปต่างหาก”

“อย่าบอกนะว่าเรื่องที่ข้าก่อเมื่อครู่ลือลือไปถึงหูเขาแล้ว!”

“วางใจเถิด เรื่องนั้นต่อให้ท่านประมุขรู้จักไม่ใส่ใจ ท่านแค่มิ่เรื่องจะใช้งานเจ้าเท่านั้น”

“เฮอะ! นึกอยากจะเรียกก็เรียก ไซ่ลี บิดาดันดวงช่วย ต้องตกเป็นข้าเขาเอง” อาลู่ขยี้ผ้าเท้าทำทางฉุนเฉียว

“บนแล้วมีอะไรดีขึ้นรี ยังไม่รีบไปอีก” ชื่นเผิงโบกมือไล่

“ตัวโรคระบาด เจ้าไปคุมพ่อครัวปรุงไก่เถิด ข้าจะเร่งไปรับใช้เขาให้เสร็จ เหลือน่องไก่เอาไว้ให้ข้าด้วยละ” อาลู่เห็นว่าไร้ประโยชน์จะต่อปากต่อคำกับเขา จึงหันไปกล่าวกับสหายตน

“วางใจเถิด น่องไก่นั้นข้าจะจัดการเอง”

คนที่น้ำใจเชือดคือนั้นเชือดได้ทุกเรื่องจริงๆ ไม่เว้นกระทั่งเรื่องน่องไก่ ใครหนอไปปล่อยข่าวว่านางเป็นจอมริตเถิด คนผู้นั้นคงไม่รู้จักมือขวาของประมุขหญิงนามชื่นเผิงแน่

เป็นนางดวนตัดสินใจเกินไปโดยแท้ จอมริตเถิดตัวจริงหาใช่ชื่นเผิง
แต่เป็นประมุขพรคอิงฟ้านามหญิงเป็นคือผู้นี้ต่างหาก

อาลู่ก้มหน้าก้มตาถูกลูกไก่ใหม่สำหรับเป็นของเล่นแมวด้วยใบหน้ามืดทะมึน แม้ในสวนแห่งนี้จะเต็มไปด้วยเจ้าขนกลมเดินวิ่งนั่งนอนอยู่ใกล้ๆ แต่ใจของนางกลับเต็มไปด้วยเมฆหมอกไร้ความสดชื่นแจ่มใส นางพยายามหักห้ามใจอย่างยิ่งที่จะไม่หันไปมองภาพบาดตาบาดใจใกล้ๆ แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่สำเร็จ

ดวงตาคอลอน้ำฉวยแววเช่นคนได้รับความอับอาย มองไปยังไก่แซ่เหล่านี้นอนอยู่กับไก่ตุ่นยาจกบนโต๊ะหินซึ่งหญิงเป็นคือกำลังคืบคลานด้วยความ

สบายอารมณ์ ความจริงแล้วต้องเป็นนางที่กำลังลิ้มรสอาหารโอชา ถ้ามิใช่
หงเป็นฉื่อล่วงรู้จากชิ้นผิวง่านางมีแผนการใด แล้วจัดการรีดไถเอาส่วนซึ่ง
สมควรเป็นของนางมานั่งคืบกินยั่วโหะอยู่เช่นนั้น

อาลู่สะบัดหน้ากลับมาสนใจลูกใหม่ในมือ ความจริงแล้วของเล่นแมว
พวกนี้เหล่าจอมยุทธ์หญิงนำมาบรรณาการมากมายจนใช้ไม่หมด แต่ที่
หงเป็นฉื่อใช้ให้นางหัดถักไหมเป็นของเล่นแมวอยู่บ่อยๆ น่าจะเป็นข้ออ้าง
ในการรังแกนางเสียมากกว่า ที่แล้วมายังทนได้เพราะอิมเอมไฉยยามเห็น
เจ้าชนกลมเล่นลูกใหม่ของนางอย่างมีความสุข ทว่าตอนนี้ความไม่เป็นธรรม
ที่ได้รับกลับทำให้รู้สึกเหลือทนเต็มทีจนรู้ว่าจะอาละวาด

“ไก่อพวกนี้เนื้อนุ่มและหวานดี พ่อครัวก็ปรุงรสชาติได้กลมกล่อม
กินแก้ลมเหล้าแล้วพลิดพลินนัก” หงเป็นฉื่อบรรยายคล้ายไม่รู้ว่ามีคนทำให้
ผู้ฟังเดือดดาล แต่บางทีอาจจะเพราะรู้เขาถึงพูดก็เป็นได้

“จะกินก็กินไปเสียๆ กินให้ตายไปเลย!” อาลู่กัดฟันด่า

“ข้าเพิ่งรู้ว่าเจ้าสนิทสนมกับอาจินมาก” หงเป็นฉื่อพูดเกริ่น

“เขาเป็นคนเดียวที่จริงใจและไม่ทำร้ายข้า” อาลู่ถือโอกาสแตกดัน
แม้จะทราบว่าอีกฝ่ายไม่สะทกสะท้านแต่อย่างใด “คนบางคนหน้าตาดูไม่ได้
แต่จิตใจน่าคบหายิ่ง”

“เจ้าจะสนิทสนมกับเขานั้นไม่มีใครว่า แต่มีของอร่อยแล้วไม่แบ่งปันกัน
ไม่คิดว่าใจแคบไปหน่อยหรือ”

ประมุขหงกล่าวเสียงนุ่มเจือตัดพ้อ พานทำให้คนฟังโยนลูกใหม่ที่กำลัง
ถักอยู่ทิ้งแล้วลุกขึ้นชี้หน้าด่า

“ไก่อนั้นหมูรงจินอุตสาหะเจียดเงินซื้อมาเพื่อข้า เจ้ากลับมาชิงเอาไปกิน
ทั้งที่สามารถหาเอาใหม่ได้ บอกมา! เป็นใครกันแน่ที่ใจแคบ”

“อย่าโกรธมาก สุขภาพจะไม่ดี” เขากล่าวด้วยท่าทางเป็นห่วงเป็นใย
พร้อมกับตักน้ำแกงไก่อขึ้นดื่ม

“เพ้ย! มารดามันเถอะ! หงเป็นฉื่อ เจ้ามาประลองกัน หากบิดาชนะ

จมอมไปเมา” อาลู่โดนยั่วโมโหจนสติแตก มาดืมกินของที่ควรเป็นของนาง ต่อหน้าต่อตา นางสุดจะทนไหว

“เจ้าหนึ่งคำก็ร้องเพี้ย สองคำก็ร้องด่ามารดา สามคำก็ยกตนขึ้นเป็น บิดาคณอื่นแล้ว ใจร้อนมุทะลุเกินไปจริงๆ” หงเป็นหือใช้ตะเกียบคืบเนื้อไก่ ในน้ำแกงเข้าปาก

“เป็นเจ้าชอบยั่วโมโหข้า!”

“เป็นข้าผิดไปจริงๆ” หงเป็นหือมีสีหน้าลำนึกผิด “เช่นนั้นจงมานั่งกินด้วยกันเถิด”

อาลู่ที่กำลังเดือดดาลจนหน้าดำหน้าแดงได้ยืนชนัน้นพลันมีนงทำอะไร ไม่ถูกไปวูบหนึ่ง เจตนาของหงเป็นหือคือยั่วโมโหนาง แต่อยู่ดีๆ กลับยอมอ่อนข้อให้เสียอย่างนั้น นางหรีตามองท่าที่ที่เขายกอาหารบนโต๊ะอาหารให้ แล้วค่อยนั่งลงร่วมโต๊ะโดยไม่คลายการระวังตัว

“กินเถิด” ประมุขหงจอมมารยาจะยื่นตะเกียบอย่างสุภาพ เพิ่มความจริงจังด้วยการคืบไก่แซ่เหล้าใส่จานแบ่งให้

“เจ้ามาไม่ไหน” อาลู่ถามด้วยความไม่ไว้วางใจ แต่มือหยิบตะเกียบคืบไก่เข้าปากเคี้ยวอย่างไม่ถือสาที่ใช้ของร่วมกัน

“ความจริงข้าไม่อยากแย่งของกินเจ้า เพียงแต่น้อยใจที่เจ้าเอาแต่สนิทสนมกับอาจิน มีของกินก็ไม่ยอมแบ่งข้า”

อาลู่เกือบพ่นไก่ออกจากปาก ทว่าเห็นแก่กินมากเกินไปจึงยังอาการได้ทน “หากเจ้าไม่ใช่คนที่วางยาข้า ข้าอาจเผลอคิดไปแล้วว่าเจ้าตัดพ้อจริงจัง”

“วางยาแล้วอย่างไร ข้าก็เลี้ยงดูเจ้าอย่างดี ให้ทำงานเล็กน้อยเท่านั้น ยังไม่ลำนึกอีกหรือว่ามีแต่คนอิจฉาเจ้า” ประมุขหงจอมมารยากล่าวเสียงนุ่มก่อนจะยกเหล้าขึ้นจิบ

“ข้าต้องทนคิดถึงเจ้าเมื่อเข้าใกล้ทุกรอบยี่สิบวัน เป็นรสชาติที่คนทั้งแผ่นดินไม่มีทางอิจฉา” นางแค้นเสียงพูด คืบไก่ขึ้นเคี้ยวรววกับกำลังแก้แค้น “รอบที่เพิ่งผ่านไปหมาดๆ นับว่าโชคเข้าข้างที่เจ้าอารมณ์ดีจึงมอมยาต้านพิษ

ให้ช้าก่อนเวลา เฮอะ! คนทั้งแผ่นดินกลัวอิฉาซารี”

“ลำบากเจ้าแล้ว” ประมุขหงกลับยอมรับผิดชอบแต่โดยดีจนน่าแปลกใจ
“แต่การถูกเจ้าเผ่าคิดถึงก็ไม่ใช่เรื่องที่คนทั้งแผ่นดินควรอิฉาจริง ๆ นั่นละ”

“ช้าก่อน เมื่อครูเป็นข้าพุดไม่ถูกต้อง หรือเจ้าเข้าใจผิด” อาลุ่มมือห้าม
ด้วยท่าทางลับสน ยิ่งพิจารณาคำพูดของตนประกอบกับคำพูดของหงเป็นคือ
ก็ยังลับสนงุนงง

“บางเรื่องก็ไม่จำเป็นต้องทำความเข้าใจมากนัก” หงเป็นคือกล่าว
ด้วยน้ำเสียงและสีหน้าสุขุมคัมภีรภาพ “ข้าสืบข่าวทางกู่ฮูหยินกับพรรค
เมฆาคัลลอยมาแล้ว”

หากเมื่อครูอาลุ่มกำลังสนงงวยอย่างที่สุด บัดนี้นางก็ไม่ได้ลับสน
งงวยอีกต่อไปแล้ว แต่กำลังอยากรู้อยากเห็นอย่างมาก นับตั้งแต่ถูกหงเป็นคือ
ลงมืออำมหิตควบคุมตัวเอาไว้ ทั้งยังสั่งให้สวมหน้ากากจั่วหลานเซ่อครึ่งหน้า
ตลอดเวลาที่พบปะผู้คน นางก็รู้ข่าวคุณหนูโจวในต่อนั้น หรือก็คือกู่ฮูหยิน
ในตอนนี้อีกเลย รู้เพียงแต่คำหัวของนางพุ่งสูงขึ้นทุกที สูงเสียดสีหน้าของ
เหล่านักล่าคำหัวฉายแววกระหายเงินชวนตื่นตระหนกแก่ผู้พบเห็นยิ่งนัก

“ได้ยินมาว่าเกี่ยวเจ้าสาวถูกห้ามเข้าเมืองอย่างใหญ่โต เจ้าบ่าวสีหน้า
เข้มขึ้น กราบไหว้ฟ้าดินอย่างสะดวก แต่หลังจากเข้าหอ มีข่าวว่าหมอสั่งตั้ง
ถูกเรียกตัวเข้าหอไปด้วยอย่างลับๆ เกรงว่าเจ้าจะลงมือหนักจริงๆ”

ในปากของอาลุ่มมีแต่รสฝาด นางคว้าเอาจอกเหล้าในมือหงเป็นคือ
มากระดกเข้าปากแล้วพลันชะงักรู้ตัว เห็นลูกตาดำสนิทจับจ้องมานิ่งๆ จึงรีบ
กูลีกลงคืบไปไถ่ใจนาง แเบ่งยื่นสั่งให้พร้อมตะเกียบแทนการขอภัย “ตอนนั้น
นางถูกปลั่งตัวเองย้อนกลับจนเลือดไหลออกทั้งเจ็ดทวารต่างหาก” อาลุ่ม
ปิดความรับผิดชอบอย่างมีเหตุผล

“หลังจากนั้นหมอก็พักอยู่ในพรรคเมฆาคัลลอยถึงแปดวันแปดคืน
จึงถูกส่งกลับอย่างลับๆ โดยรวมแล้วภายนอกสถานการณ์ปกติ แต่คำหัวเจ้า
ที่ราคาพุ่งสูงขึ้นทุกที คงบอกได้ว่าพวกเขาเดือดดาลกันเพียงใด” ประมุขหง

กล่าวต่อด้วยสีหน้าเบี่ยมเมตตาราวพระโพธิสัตว์ ก่อนจะคืบไปบนจานแบ่ง
กินด้วยท่าทางผู้ดี

“จะบอกว่าข้าควรขอบใจที่ถูกเจ้าวางยานำกลับมาชุบเลี้ยงหรือ” อาลู่
แค้นเสียงขึ้นจุกเป็นเชิงหมิ่น “พวกคนในยุทธภพล้วนสวมหน้ากากคนดี
แต่จิตใจคับแคบยิ่ง คนหนึ่งก็เป็นนางมารไว้เหตุผลจอมพยาบาท คนหนึ่งก็
เป็นจอมปล้นปล้นเจ้ามารยา เอาดีใส่ตัวได้คล่องแคล่วนัก”

“ชื่อตรงเกินไปก็ต้องลงไปนอนเป็นศพ เจ้าควรรู้จักปรับตัวและชี้ระวาง
ให้มาก”

“ข้าจนปัญญาที่ไม่รู้ถ้อยคำดีๆ เอามาพูดบิตเหมือนข้าข้างตัวเองบ้าง”

“แต่ข้าได้ยินมาว่าเจ้าขับไล่คนด้วยคำพูดเผ็ดร้อนดังนี้”

“เป็นเจ้าอีกนั่นละ ที่สร้างความลำบากให้ข้า หากไม่ต้องการพบพวกนาง
ไปไม่หาทางเองเล่า ต้องให้ข้าออกไปรับหน้าคอยปิดเป่าภัยพิบัติให้ด้วยหรือ”
อาลู่พูดแล้วจุนขึ้นมานิดๆ

“ถ้าข้าอยากลงมือเองก็คงไม่ใช้งานเจ้า”

“ขอภัย เป็นข้าพูดไม่คิดเอง!”

“เรื่องนี้ไม่ใช่ปัญหาใหญ่ เจ้าจงเตรียมตัวรับมือภัยพิบัติของจริงเถิด”
หงเป็นฉือกล่าวเรียบๆ กระแสเสียงบอกว่าเป็นการเตือนจริงจัง “พรรคมาร
เหิมเกริมขึ้นทุกที เร็วๆ นี้เงินฮั่วมือขวาของประมุขเฉียนกงบุกรุกครองฟ้า
มาทวงถามคน พ่อบ้านผู้ไม่มีปัญญารับมือแน่ เจ้าคงต้องเป็นผู้รับหน้า”

“ผู้ชายอกสามคอกในพรรคมารก็มีมากมาย ไฉนจึงให้แม่นางน้อยอย่างข้า
ออกไปรับหน้าพวกพรรคมารกันเล่า นี่เจ้าตั้งใจส่งข้าออกไปตายหรือ”

“แม่นางแมวน้อย” หงเป็นฉือเรียกเสียงนุ่มอย่างเสแสร้ง “คนในพรรคมาร
ชิงฟ้านี้ทั้งหมด ผีมือรวมกันแล้วอย่างหนักก็กล่าวได้แค่ ‘พออยู่ได้’ กับเจ้าเท่านั้น
เจ้าคิดว่าข้าใช่คนที่เห็นพ้องหรือไม่ แผลงฤทธิ์ก็คิดว่าเป็นแมวป่วยหรือ”

“เฮอะ! เจ้าอยากให้ข้ารับหน้า ข้าก็จะทำ ไม่ต้องอ้างเหตุผลบ้าบออะไร”
อาลู่ทำเป็นโมโหกลบเกลื่อน ซึ่งอีกฝ่ายก็ยิ้มเฉยๆ ไม่ต้องการคาดคั้นอีก

แต่ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด นางก็นึกยินดีที่เขาคำเช่นนั้น

“ก่อนอื่นข้าจะเล่าให้ฟังว่าเรื่องราวความขัดแย้งเริ่มต้นจากตรงไหน”
 หงเป็นฉื่อตันจางแบ่งและตะเกียบกลับคืนเป็นเชิงอนุญาตให้นางกินไป
 ฟังไปได้ “เมื่อปีก่อนข้าได้รับสารจากประมุขเหียนเพื่อพูดคุยเรื่องความ
 ประองตองของยุทธภพ หะแรกข้าจะถือคติผู้้น้อยเข้าพบผู้อาวุโส ทว่าประมุข
 เหียนกลับเป็นฝ่ายยืนกรานจะเดินทางมาหาข้าด้วยตนเอง ข้าไม่กล้าเคลื่อนไหว
 มากเนื่องจากสถานการณ์อ่อนไหว จะส่งคนไปอารักขาท่านก็เกรงจะถูก
 แปลเจตนาผิดว่าเป็นการนำคนไปควบคุมท่านมา สุดท้ายก็เกิดเรื่องไม่คาดฝัน
 เราได้รับรายงานมาว่าเหล่าผู้ติดตามของประมุขเหียนถูกล้างสาร ส่วนตัว
 ประมุขเหียนเองก็สาบสูญไร้ร่องรอย”

“ด้วยเหตุนี้เงินฮ่าวเจ้ามือขวานั้นจึงเดือดดาลใหญ่ คิดว่าพวกเจ้า
 เล่นเล่ห์เพทุบาย ลอบกัดประมุขเหียนที่ยังไม่ทราบชะตากรรม” อาลู่
 ตั้งข้อสันนิษฐาน “นับว่าเจ้าเงินฮ่าวอะไรนั่นตาดีแท้จึงมองเจ้าออก จากนั้นสี่
 ของเจ้า มีอะไรยืนยันได้ว่าเจ้าไม่ได้ทำอย่างที่เงินฮ่าวสงสัยจริง”

“สิ่งยืนยันก็คือ ข้าเป็นผู้ยืนยันว่าไม่ได้ทำ” ประมุขหงกล่าวอย่างองอาจ
 หัวหาญยิ่ง ทำเอาอาลู่ตกตะลึงจนพูดไม่ออก “หากเงินฮ่าวมาถึง ทวงถามคน
 ไม่ได้ก็อาจก่อความวุ่นวายขึ้น เมื่อนั้นระหว่างรอข้ามาจัดการ เจ้าจงรับหน้า
 เขาอย่างสุภาพใจเย็นที่สุด จงตระหนักเอาไว้ว่าท่าทีของเจ้ากำหนดชะตากรรม
 ของยุทธภพ”

“เรื่องใหญ่โตพรรคนั้นอย่าให้ข้าแบกรับเลย” อาลู่ทำท่าชนพอง
 สยองเกล้า ลำพังที่นางกินยาพิษประหลาดต้องเฉียดตายทุกยี่สิบวันก็มาก
 พอแล้ว อย่าให้ถึงขั้นแบกรับอะไรมากกว่านี้เลย “เจ้าชื่นเฉิงคนนั้นก็ดูใจเย็น
 และเป็นมิตรมากอยู่ ท่านจงใช้นางเขา”

“ชื่นเฉิงกับเงินฮ่าวเคยประมือกันจนอาการสาหัสทั้งคู่ คู่แค้นเจอกัน
 ย่อมตาแดงฉาน ข้าต้องการคนมาคอยระวังเหตุ มิใช่ให้คนมาก่อเหตุ”

“มารตามันเถอะ! เป็นบิดาดวงซวยอีกแล้ว” อาลู่กระแทกมือลงกับ

โต้ะหินด้วยลูกแกโต้ะ

“กินต่อเถิด” หงเป็นฉื่อบรรลวุธฤๅตฤๅประสงค์แล้วจึงใจกว้างเป็นพิเศษ เขายกอาหารทั้งหมดให้อาลูกินแต่เพียงผู้เดียว ทั้งยังคอยรินสุราเติมให้ไม่ขาด ด้วย ระหว่างนั้นก็จួយเอาเจ้าชนกลมตัวอ้วนท้วนสีดาสนิทนางามขึ้นมาลูบเล่นบนโต้ะ

พอนางได้มองเขาเล่นกับแมวจนมันเคลิบเคลิ้ม อารมณ์ที่ซึ่งตั้งอยู่ก็ค่อยๆ ผ่อนคลายลง เมื่ออาหารหมดเกลี้ยง คนอิมแปล อารมณ์ก็ผ่อนคลายถึงขีดสุดพอดี “เจ้าชนกลมพวกนี้ซุกซน ชอบมุดชอบปีนปาย ทั้งยังลับเล็บไปทั่ว ข้าว่าจะหาทางสร้างบ้านจำลองหลายชั้นให้มันได้ปีนปายเล่น สร้างอุโมงค์ให้มันมุด และถักเสาสีขาวไว้ให้มันฝนเล็บ” อาลูเกรินด้วยความผ่อนคลาย

“หวัคิตสร้างสรรค์ดี” หงเป็นฉื่อพยักหน้าพอใจอย่างเอกอุ

“เช่นนั้นข้าต้องเบิกเงินเพิ่ม” นางกล่าวสิ่งที่อยู่ในใจแล้วพลอยยิ้มเจ้าเล่ห์ออกมาแวบหนึ่ง

“ไปบอกพ่อบ้านผู้ว่าข้าให้เบิก” เขาพยักหน้ายินยอมโดยง่าย สมกับเป็นผู้คลั่งไคล้สัตว์ชนกลมอันดับหนึ่งในยุทธภพ

“ก๊วยเหรินไปไหน ตั้งแต่มาข้ายังไม่เห็นมันเลย” เมื่ออารมณ์ดีอาลูก็ชวนสนทนาเรื่อยเปื่อยด้วยความเป็นมิตรได้

“คงจะเล่นอยู่ที่ไหนสักแห่ง รีบไปเที่ยวอวดด้ายแดงมงคลเส้นใหม่ที่เขาถักให้มัน” เขาบอกยิ้มๆ

“ข้าพุ่มเทศชีวิตเชียวนะ หยกขึ้นเอนนั้นไปริดไถเอาจากเจ้าตัวโรคระบาด ส่วนกระพรวนข้าสั่งให้เด็กในตลาดไปหามาให้ ด้ายแดงมงคลก็ไปหยิบมาจากฝ่ายอาภรณ์ วัสดุล้วนเป็นของดีทั้งนั้น เมื่ออยู่บนคอของก๊วยเหรินที่ขาวราวหิมะ จึงเป็นภาพความโดดเด่นมีสีสันและล่ำค่า เหมาะกับบุคลิกของมันนัก”

“มันใส่แล้วน่ารักจริงๆ” หงเป็นฉื่อพยักหน้ายิ้มแย้ม รินสุราให้นางดื่ม แก้วคอแห่งอีกหนึ่งจอก

“และข้ากำลังคิดจะตัดเย็บเสื้อให้มันเลียนแบบเสื้อเกราะ เลือกว่าชุดที่เบาและคงทนสักหน่อย บนหลังให้มีหนามแหลมคล้ายหลังกิ้งก่า มันจะต้องงดงามหัวหาญมาก แมวสาวๆ เห็นแล้วจะต้องตกหลุมรักมัน”

“แต่มันเป็นตัวเมีย” ประมุขหงแย้งเบาๆ

“ยังมีชุดของคนผ่านอกด่าน วันก่อนข้าบังเอิญไปเห็นมา เสื้อผ้าพวกเขาเน้นห่มด้วยหนังสัตว์ สวมหมวกร้อยลูกปัดถักผม และเย็บรองเท้าหนังสัตว์สี่ข้างด้วย”

“นั่นออกจะ...”

“ยังมี...”

“ยังมีอีกหรือ”

“ข้าจะเย็บหมวกผ้าสังสาราลัทธิชนิดอื่นให้มันสวม เช่น พูกระต่าย หูกวาง หูสยองเมา และเขาแพะ” อาลู่ร้ายจินตนาการของตัวเองด้วยท่าทางตื่นเต้น ดวงตาวาวระยับเปี่ยมไปด้วยความกระตือรือร้น

“สวรรค์...”

“เจ้าก็เห็นด้วย?”

“...”

“ขอบใจตัวเองเถิดที่เคียวกร้าให้ข้าจับเข็มและด้ายมาตลอดเดือน ข้าถึงบังเกิดจินตนาการอันประเสริฐเช่นนี้ได้” นางฉูไม่ดูมีอย่างหมายมัน

“เป็นข้าทำตัวเองสินะ” ประมุขหงรำพึงรำพันกับตัวเองด้วยสีหน้าสะเทือนใจเล็กน้อย

“ยังมีเย็บผ้าพันคอ...”

“จัดการตามแผนการแรกๆ ที่เจ้าวางเอาไว้ให้หมดก่อนเถิด หากรีบร้อนเกินไปงานจะออกมาไม่เรียบร้อย” หงเป็นเชื้อชิงเอ่ย์ซัดพร้อมกับรินสุราให้นางดื่มกลั้วคอ ก่อนจะกล่าวต่อด้วยน้ำเสียงปลอดโปร่ง “แต่คาดว่าคงกินเวลาเป็นเดือน กว่าเจ้าจะจัดการตามแผนเหล่านั้นสำเร็จ”

“ไม่ช้าถึงเพียงนั้น ข้าก็แค่เขียนความต้องการอย่างละเอียดแล้ว

มอบหมายให้คนมีฝีมือแต่ละฝ่ายทำ ไม่นานก็เสร็จ อาจกินเวลาไม่เกินสิบวัน ด้วยซ้ำ” อาลู่แย่ง

“เช่นนั้นคงไม่กวนเวลาเจ้ามากนัก เพราะที่อีกไม่กี่สิบวันข้างหน้าเจ้าจะต้องรับแขกจำนวนมาก ซึ่งแขกเหล่านี้จำเป็นต้องรับใช้ด้วยความระมัดระวัง”

“ท่านมีอะไรมาเคี้ยวกรำซ้ำอีก”

“เงินฮ่าวไม่ได้จะมาที่นี่ในจังหวะเวลาปกติ” ประมุขหงกล่าวไปด้วย ลูบเจ้าขนกลมไปด้วย “แต่เป็นเพราะบรรดาคนสำคัญของพรรคฝ่ายธรรมะจะเดินทางมาที่พรรคอิงฟ้าเพื่อแก้ปัญหาเรื่องพรรคมาร”

“ซักก่อน ข้าสังหรณ์แปลกๆ คงไม่ใช่อย่างที่ข้าคิด?”

“หากสิ่งที่เจ้าคิดเกี่ยวข้องกับเจ้าสำนักพรรคเมฆาคล้อยกับสูญยินของเขา เจ้าก็คิดถูกแล้ว” หงเป็นมืออู๋มเจ้าขนกลมสีดำสนิทวางลงบนพื้น เลี้ยงสบตาได้อย่างเป็นธรรมชาติ

“พวกเขาก็มา? แล้วท่านจะให้ข้าคอยรับรองพวกเขา?” นางสนั่นในฐานะด้วยใบหน้ามีดตะมึน “ประมุขหงเอ๋ย ชีวิตข้าอยู่ภายใต้เงื้อมมือยาต้านพิษของท่าน เท่ากับตายไปแล้วครึ่งตัว แต่ข้าก็ยังหวงแหนชีวิต ใช้ว่าจะยอมให้ใครมาทำอันตรายอีกครั้งชีวิตที่เหลืออยู่นี้ง่ายๆ หากพวกเขาจับข้าได้ขึ้นมา ข้ายอมต้องทำทุกวิถีทางเพื่อรักษาชีวิต”

“เรื่องนั้นข้าทราบดี แค่เพียงจะเตือนให้เจ้าระมัดระวังตัว ในเมื่อเจ้าเป็นผู้หญิง อาจถูกแขกฝ่ายหญิงเรียกหาเพื่อใช้งาน หากไม่ยอมเพิกเฉยหน้ากับกู่สูญยิน ก็จงคิดอ่านเอาไว้เสียเนิ่นๆ เพราะลำพังหน้ากากงิ้วที่เจ้าสวมไว้ อาจถ่วงเวลานางได้ไม่นานนัก เนื่องจากนางมีความจำดีมากพอๆ กับอาฆาตคนได้นาน วันแต่เจ้าจะแสดงละครเก่งจนสามารถติดตามนางได้”

“ท่านบอกว่าพวกฝ่ายธรรมะมาทั้งหมดหรือ”

“ย่อมเป็นเช่นนั้น”

“และเงินฮ่าวอะไรนั้นก็อาจจะมาก่อกวนด้วย?”

“ก็อาจจะ”

“แล้วท่านก็มอบหมายให้ข้ารับหน้าเงินสาวอะไรนั้น พร้อมทั้งคอยระวัง
คนของพรรคเมฆาคล้อย รวมถึงคอยระวังมิให้เผยพิรุณให้กัฐยหินจับได้
อีกด้วย” อาลู่กล่าวแล้วพลันศีรษะพองโต “ท่านมิใช่คาดเดาได้ว่าข้าอาจถูกบีบ
ให้เผยพิรุณออกมาหรือหรือ เช่นนั้นจะให้ข้าแบกรับความเสี่ยงอย่างไม่ว่าเป็น
ไปเพื่อสิ่งใด!”

“เรื่องให้เจ้าคอยรับมือกับเงินสาว เป็นการใช้คนให้เหมาะกับงาน ส่วน
การเตือนให้เจ้าไม่เผยพิรุณนั้น เรียกว่าเป็นเรื่องจำเป็น”

ในหูของอาลู่คล้ายมีเสียงระเบิดดังสะเทือนเลื่อนลั่น นางนึกอยาก
ชกหน้าหล่อเหลาของหงเป็นฉื่อให้เสียโฉมสักครั้ง แต่คิดไปคิดมาเขาก็ล้วน
พยายามอย่างดีที่สุดแล้ว ทั้งเหตุและผลสามารถแจ่มแจ้งออกมาได้ชัดเจน หาก
นางโกรธเขา มิเท่ากับว่าเป็นคนไม่รู้เรื่องรู้ราวหรือหรือ

“นั่นเจ้าจะไปไหน” หงเป็นฉื่อถามเมื่อเห็นนางผุดลุกขึ้นแล้วพุ่งออก
จากเก๋ง

“ไปคาดคั้นถามเจ้าตัวโรคระบาด” อาลู่ตอบโดยไม่หันกลับไปมอง
“เรื่อง?”

“มีวัดได้รับสะเดาะเคราะห์บ้าง” นางก้าวฉับๆ อย่างดุเดือดตามโทษะ
ที่ก่อตัวแรงขึ้นเรื่อยๆ “พักนี้บิดาดวงซวยเกินไป! ซวยจนเหลือจะทนแล้ว”

อาลู่ยังร้องด่าลมฟ้าอากาศอีกหลายคำและไม่ได้หันกลับไปมองคน
ในเก๋ง จึงไม่เห็นหงเป็นฉื่อกำลังจ้องมองรอยฝ่ามือซึ่งนางเปลือยโทะสะชัดลง
บนโต๊ะหินด้วยสีหน้าเย็นชาที่สุด